

THE SHAN CASE

กรณีเรื่องไทยใหญ่

พลิกตำนาน

นิทานเท็จ

ของสามเหลี่ยมทองคำ

จัดทำโดย

มูลนิธิสิทธิมนุษยชนไทยใหญ่

**ROOTING OUT THE MYTH
OF
THE GOLDEN TRIANGLE**

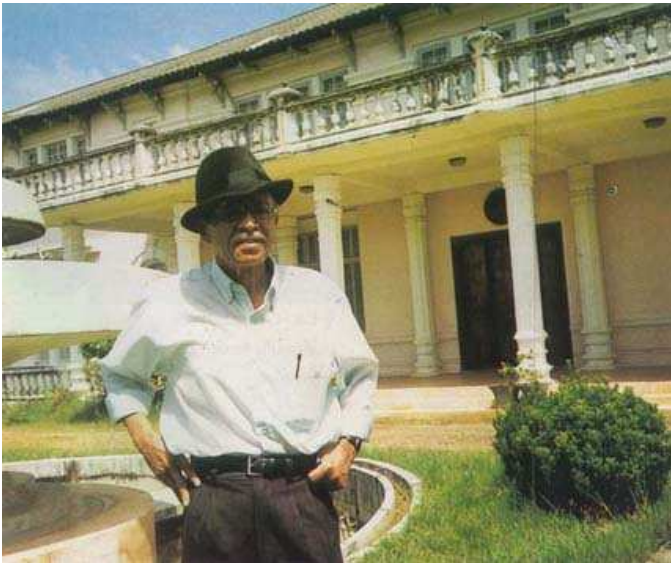

“บุคคลไม่มีวันเป็นอิสระ หากประเทศชาติไม่เปิดโอกาส ให้เขามีสิทธิกำหนดชีวิตของเขาเอง (สิทธิอัตตวินัจฉัย) ดังนั้น ความพยายามขององค์การสหประชาชาติ เพื่อห่มประเทศอาณานิคมทั้งหลาย ให้ได้รับอิสระภาพอย่างแท้จริง จึงเป็นส่วนหนึ่งของการส่งเสริมสิทธิมนุษยชน”

คำประกาศที่ 493
สำนักงานประชาสัมพันธ์
องค์การสหประชาชาติ

คำนำฉบับพิมพ์ครั้งที่หนึ่ง

เอกสารนี้เป็นส่วนหนึ่งของความพยายาม ที่จะให้ชาวโลกได้รู้จักชาวไทยใหญ่ ข้าพเจ้าหวังเป็นอย่างยิ่งว่า อย่างน้อยที่สุด เอกสารนี้ จะช่วยให้ความเข้าใจที่ชัดเจนถูกต้อง ที่ชาวโลกเห็นเกี่ยวกับไทยใหญ่ (เมือง ไตย) บ้านเกิดเมืองนอนของพวกเขา

ขุนจำอู

ประธานมูลนิธิสิทธิมนุษยชนไทยใหญ่

1 ธันวาคม 1993

คำนำ

ฉบับปรับปรุงใหม่

เอกสารชุดแรกที่พิมพ์เมื่อ พ.ศ. 1993 นั้นยังไม่ค่อยสมบูรณ์ เนื่องจากต้องเร่งพิมพ์ ให้ทันการประชุม นานาชาติ เพื่อพิพากษาในคดีความเกี่ยวกับสหภาพพม่า ที่จัดขึ้น ณ กรุงเทพมหานครประเทศไทย เมื่อวันที่ 9-10 ธันวาคม 1993. ในฉบับปรับปรุงใหม่นี้ ได้มีการแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ที่พบในฉบับแรก หวังว่า ผู้อ่านจะได้รับประโยชน์ จากเอกสารนี้ตามสมควร

หากท่านมีข้อคิดเห็น ให้คำแนะนำคำถามเกี่ยวกับสิ่งที่ เสนอ โปรดติดต่อไปยังที่อยู่ข้างล่างนี้

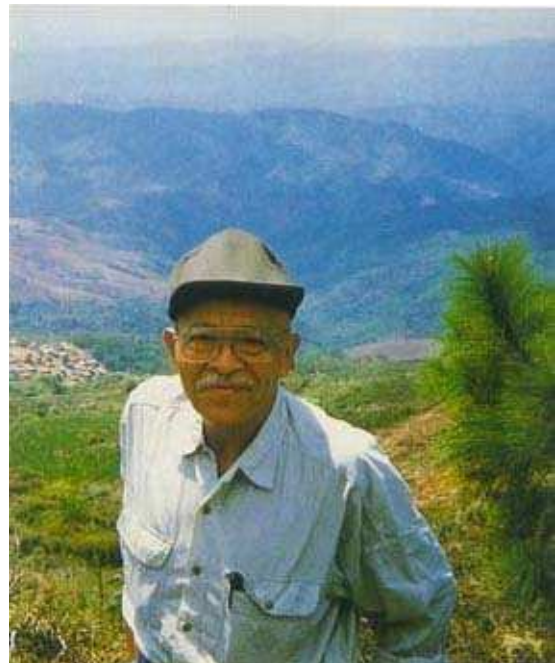
มูลนิธิสิทธิมนุษยชน ไทยใหญ่

ตู้ ปณ. 41 อ.เมือง

แม่ฮ่องสอน 58000

ประเทศไทย

N.B. ที่อยู่ใหม่: ตู้ ปณ. 201, พระสิงค์, อ.เมือง
จ.เชียงใหม่ 50200, ประเทศไทย

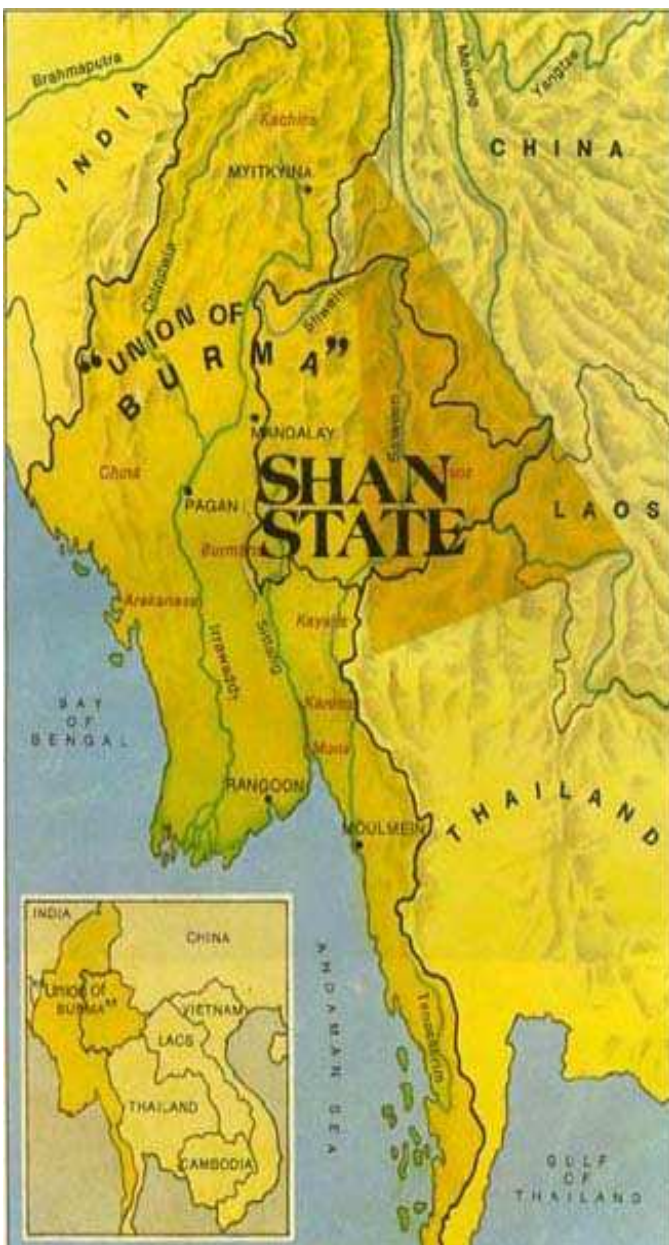

เรา

สามเหลี่ยมทองคำ

นี่คือสามเหลี่ยมทองคำ ที่นักทอง ที่เขวส่วนใหญ่รู้จักกันดี และที่น่าเสียดายใจนั้นก็คือ เจ้าหน้าที่ผู้เชี่ยวชาญด้านกฎหมาย บางท่านรู้จักกันทั่วไป ที่นี้ไม่มีการปลูกฝิ่น อย่างที่ตำนานส่วนมากเล่าขานกันเอาไว้ แหล่งปลูกฝิ่นอยู่ไกลออกไปทางทิศตะวันตกและทิศเหนือของรัฐบาล (ไทยใหญ่) เหตุไฉนประชาชนในพื้นที่เหล่านั้น จึงได้พากันปลูกฝิ่น ดังจะชี้แจงต่อไปนี้

ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับรัฐไทใหญ่

ที่ตั้ง

อยู่ระหว่างเส้นรุ้ง 19-24 องศา ทิศเหนือและระหว่างเส้นแวงที่ 96-101 องศาไปทางทิศตะวันออก มีอาณาบริเวณรวมทั้งสิ้นประมาณ 64,000 ตารางไมล์ ทิศเหนือจดประเทศจีน ทิศตะวันออก จดประเทศลาวทิศใต้จดประเทศไทย และรัฐกะเหรี่ยงแดง(คยา) ทิศตะวันตกจดพม่า

ภูมิประเทศ มีแม่น้ำสาละวิน ซึ่งเป็นแม่น้ำที่ยาวที่สุดสายหนึ่งในเอเชียไหลลงจากทิศเหนือสู่ทิศใต้ อยู่สูงจากระดับน้ำทะเลโดยเฉลี่ย 2,000 ฟุต โดยมีจุดสูงสุดอยู่ที่ยอดเขาคอยแดง (8,777 ฟุต) อยู่ในจังหวัดลำปาง ภาคเหนือของไทใหญ่ ภูมิประเทศประกอบด้วยหุบเขาภูเขาและเนินเขา ที่มีต้นไม้ขึ้นหนาทึบ มีทัศนียภาพสวยงามมาก

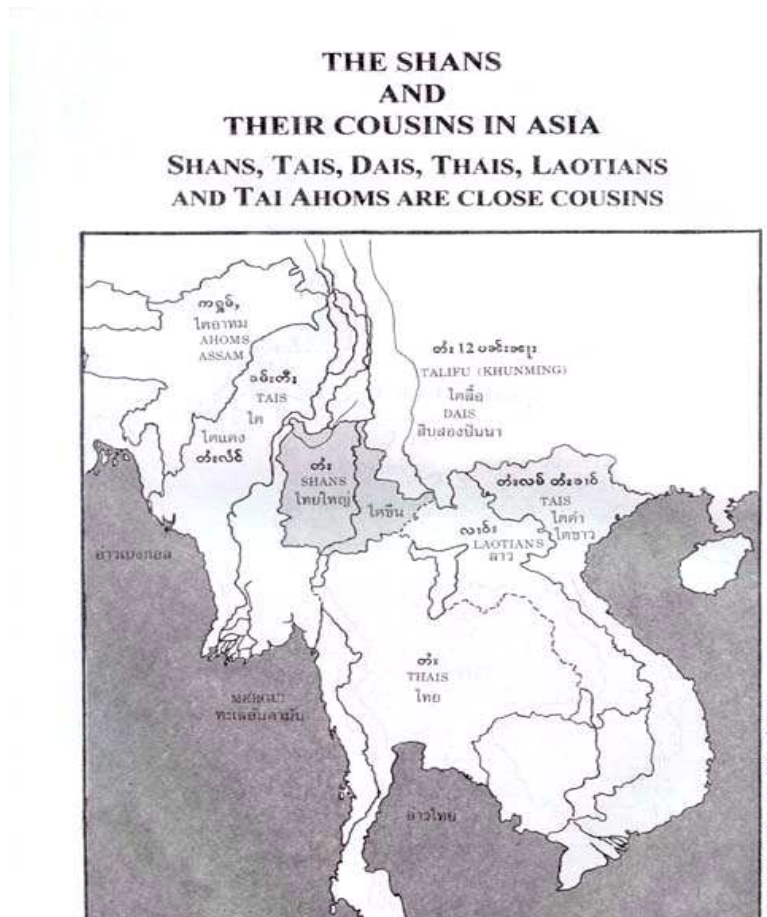
เมืองหลวง ต๋องกี (ใบตองบาน)

ประชากร มีพลเมืองทั้งสิ้นประมาณ 8-10 ล้านคน ส่วนใหญ่เป็นชาวไทใหญ่ เชื้อสายเดียวกันกับคนไทย และลาว นอกนั้นเป็นชนชาติอื่นๆ เช่น ปะโอ ปะล่อง ว้า(ลัว) ที่สืบเชื้อสายมาจากตระกูลมอญ เขมร และกะฉิ่น อีก้อ (อาข่า) ลานู (มูเซอ) ที่เป็นเชื้อสายตระกูลทิเบต-พม่า

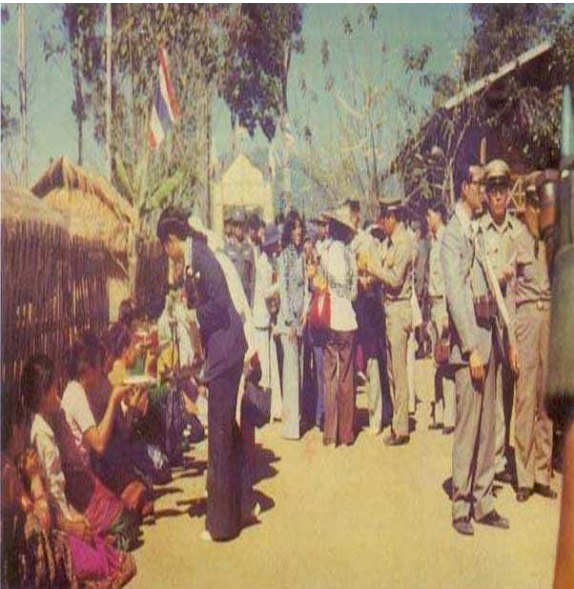
เศรษฐกิจ ประชาชนส่วนใหญ่เลี้ยงชีพด้วยการทำการเกษตรเชิงเศรษฐกิจ มีแหล่งแร่รัตนานาชนิดอันล้ำค่าและป่าไม้ และมีพื้นที่อุดมสมบูรณ์หากไม่มีปัญหาทางการเมือง ไทใหญ่คงจะเป็นประเทศที่มั่นคง อุดมสมบูรณ์และมีเศรษฐกิจดีมากแห่งหนึ่งในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

ชาวไทใหญ่กับชนชาติตระกูลเดียวกันในเอเชีย

ไตอาหม ไทใหญ่ ไต (ไตแดง ไตดำ ไตขาว ไตลื้อ ไตจีน) ลิบสองปันนา ลาว และไทย เป็นเสมือนญาติพี่น้องกัน

พระมหากษัตริย์ไทย และชนชาติไทยใหญ่

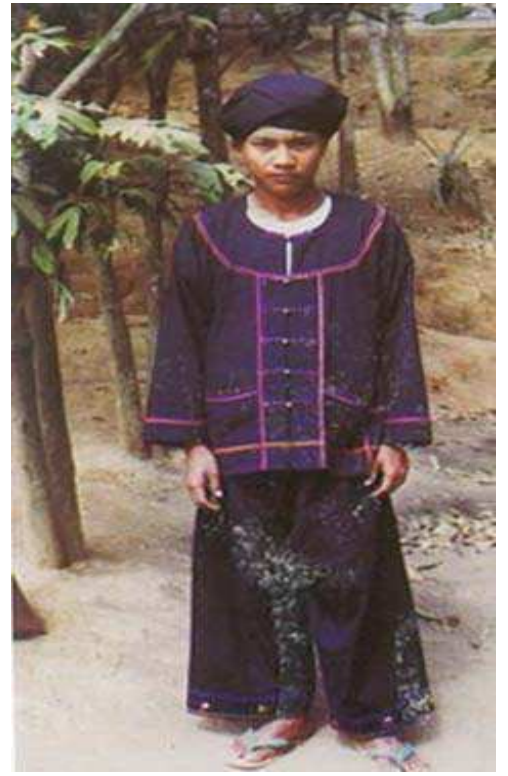
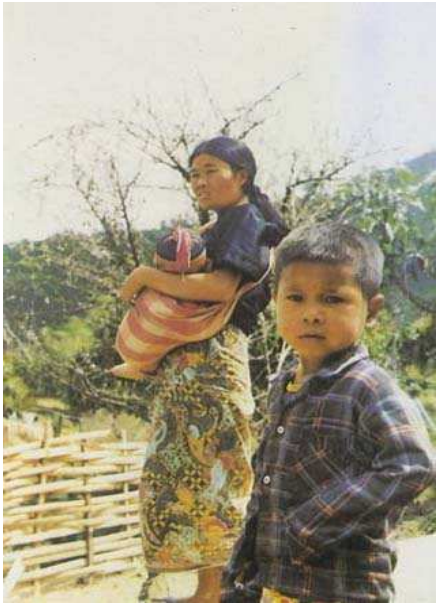
เมืองตองยี (ใบตองบาน)

“เป็นเมืองหลวงของไทยใหญ่ สร้างโดย ‘นายโย’ (เซอร์ ยอร์จ สก็อต) ในสมัยจักรวรรดินิยม ชาวเมืองนี้มีความภูมิใจในตัวเอง แตกต่างกับชาวพม่าอยู่ห่างออกไป ในพื้นที่ราบ เขามักจะกล่าวได้อย่างเต็มปากเกี่ยวกับการเดินทางไปที่ราบว่าเป็นการ “ล่องใต้ไปพม่า” ข้อมูลจากหนังสือ Back to Mandalay โดย Gerry Abbott สำนักพิมพ์ Impact Books ค.ศ. 1990

ประชาชนไทยใหญ่ และเครื่องแต่งกายประจำชาติของแต่ละพื้นที่

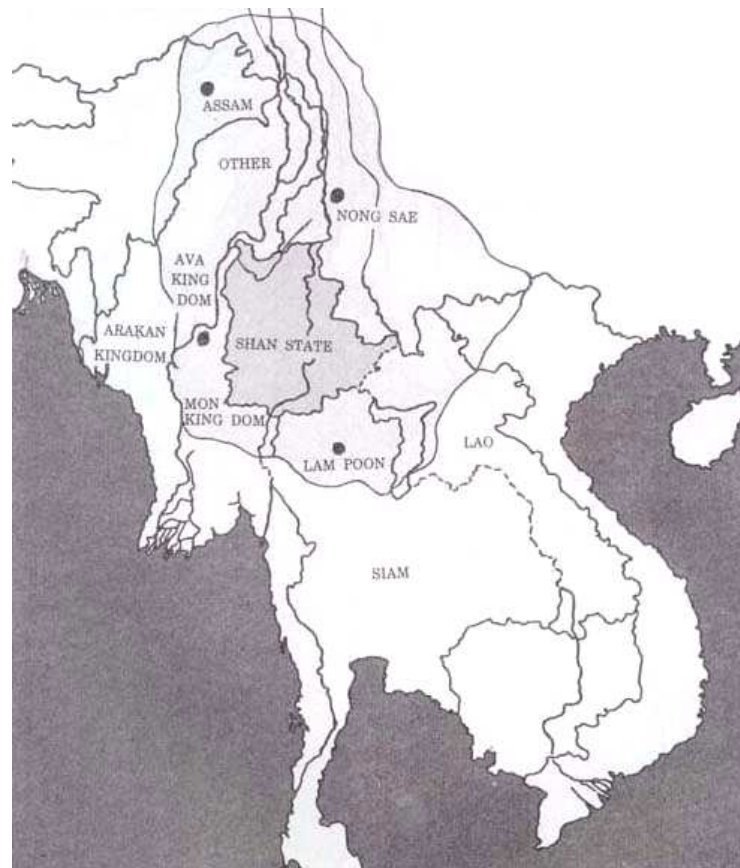

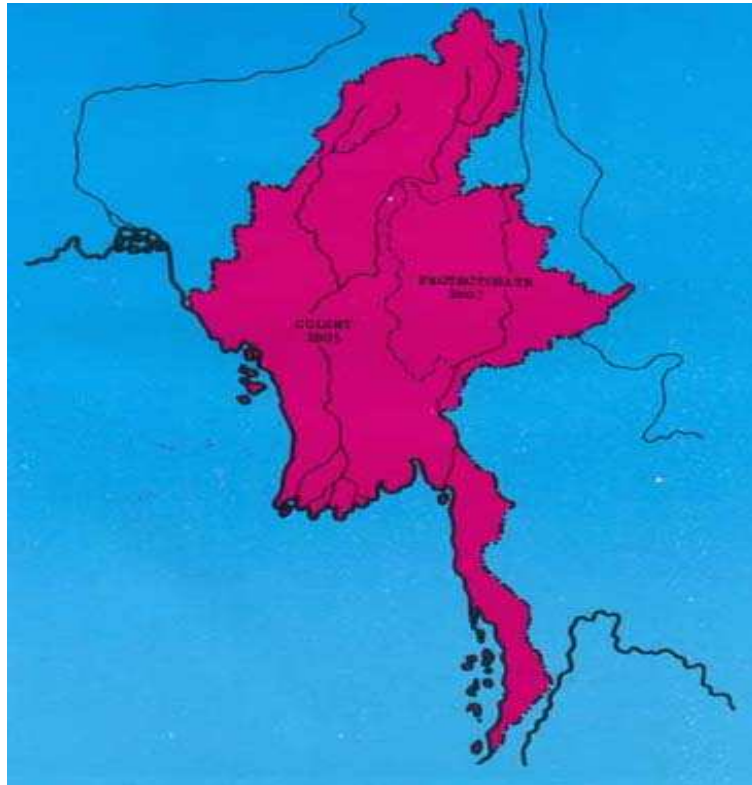
อดีตที่เคยรุ่งเรือง

- ในสมัยพระเจ้าเสวียนพันมหาหาราช (ค.ศ. 1291-1364) ไทยใหญ่เคยเป็นอาณาจักรยิ่งใหญ่อาณาจักรหนึ่งในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

- ไทยใหญ่สร้างปกครองอาณาจักร 'อังวะ' ตั้งแต่ ค.ศ.1286 จนถึง ค.ศ. 1555 ซึ่งในปีนั้นได้ตกไปได้อิทธิพลพม่าจากอาณาจักรตองอู (ตองหู่ ซึ่งอาณาจักร 'อังวะ' ก็ได้กลายเป็นเมืองพม่าในปัจจุบัน

ภายใต้การคุ้มครอง อารักขาของอังกฤษ

พม่าตกเป็นอาณานิคมของอังกฤษ เมื่อ ค.ศ. 1885 หลังจากนั้นสองปีอาณาจักรไทยใหญ่ก็ตกอยู่ภายใต้การคุ้มครองอารักขาของอังกฤษ ในปี 1922 ได้สถาปนาอาณาจักรไทยใหญ่เป็น สหพันธรัฐไทยใหญ่ Federated Shan States และพอถึงใจปี ค.ศ. 1948 จึงได้กลับมาเป็นรัฐไทยใหญ่ Shan State

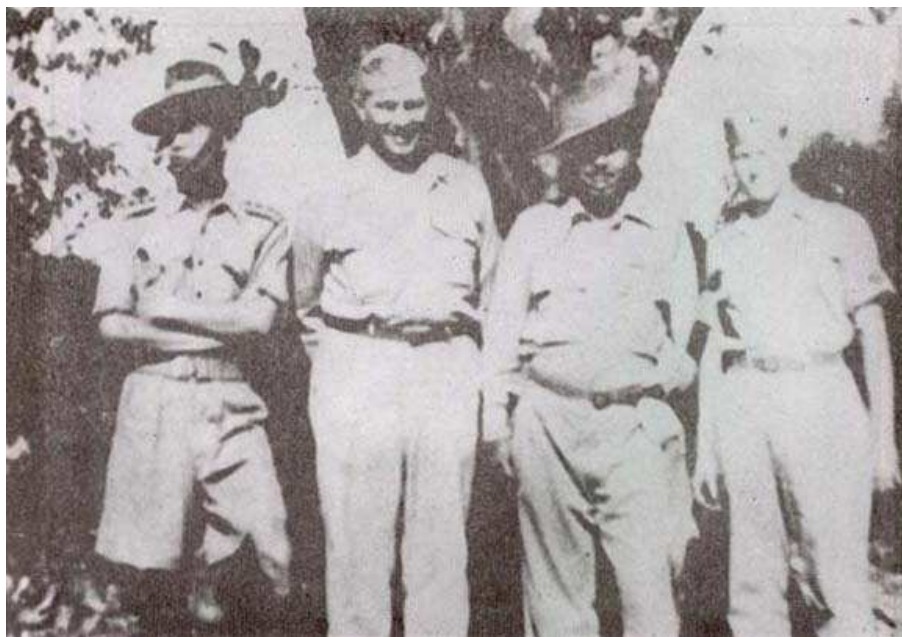
กองทัพอังกฤษซึ่งตั้งอยู่ที่ แลงแแดง บริเวณเชิงเขาไทยใหญ่ พยายามจะเข้ามายังรัฐไทยใหญ่เพื่อติดต่อเจรจาและเปิดเส้นทางการค้าร่วมกัน

สงครามโลกครั้งที่สอง

สนธิสัญญาแอตแลนติก ค.ศ. 1941 ซึ่งสัญญาว่าจะให้เอกราชแก่ประเทศที่ตกเป็นอาณานิคมและดินแดนในอาณัติที่พึ่งพวง ทำให้ไทยใหญ่ ได้เข้าร่วมกับฝ่ายสัมพันธมิตร ส่วนเข้าร่วมกับอักษะ

คนแรกจากซ้ายไปขวาคือ เจ้าขุนศึกมั่งราย น้องชายเจ้า ‘สายเมืองมั่งราย’ ผู้เขียน “The Shan States and British Annexation” (ไทยใหญ่กับการอยู่ในอาณัติของอังกฤษ) คนที่สามคือ เจ้าทุนหย่นหนองหวอน ผู้ได้รับเหรียญ ‘วิกตอเรียครอส’ จากการรบอย่างกล้าหาญจนเสียแขนข้างซ้ายระหว่างที่อังกฤษถอยทัพไปอินเดีย ภาพนี้ถ่ายในแคว้นอัสสัมของอินเดีย

ค.ศ. 1942 พม่ากับสหพันธ์ไทยใหญ่ ถูกญี่ปุ่นรุกราน และในปีต่อมาพม่าก็ประกาศอิสรภาพ แต่ว่าท่านนายกรัฐมนตรีญี่ปุ่น ในยามสงคราม นายพล ไฮเดกุ โตโจ (Hideku Tojo) ได้ยื่นข้อค้ดอยู่กับข้างไทยใหญ่อย่างไรนั้น ทราบได้จากคำแถลงของท่าน ในวันที่ 2 มกราคม ค.ศ. 1943 ว่า “เกี่ยวกับอาณาเขตรัฐใหม่ของท่านั้น นอกจากไทยใหญ่ กับกะเหรี่ยงนี้แล้วเขตที่เหลือให้รวมเข้าด้วยพม่า”

เจ้าฟ้าหลวงเมืองป้อน

เจ้าอำมทูน

สืบเนื่องมาจาก พิธีจัดงานศพของพระมเหสี ของพระองค์ ซึ่งผู้นำชาวไทยใหญ่มากมายได้เข้าร่วมนั้น ได้กลายมาเป็นการเริ่มต้นการประชุม ประวัติศาสตร์ ‘ปางหลวง’

ที่ประชุมปางหลวง

ในต้นเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ. 1948 ได้มีการประชุมระดับชาติขึ้นที่เมืองปางหลวง ทางตอนใต้ของไทยใหญ่ โดยมีจุดประสงค์ที่จะกำหนดชะตากรรมร่วมกัน หลังสงครามโลกสิ้นสุดลง ผู้แทนของฝ่ายพม่าคือ งอ่องซานง ผู้นำรัฐบาลรักษาการของพม่า กับตัวแทนเชื้อชาติจีน (จีน) และกะฉิ่น ที่ประชุมได้ร่างข้อตกลงปางหลวงและลงมติ ซึ่งให้การสนับสนุนรับรองจะให้ไทยใหญ่ ปกครองตนเอง โดยให้มีสิทธิและอภิสิทธิ์ตามหลักพื้นฐานของประเทศประชาธิปไตยทั้งหลาย

ข้อตกลง (สัญญา) ป้างหลวง (ต้นฉบับ)

Dated Panglong, the 12th.
February 1947.

THE PANGLONG AGREEMENT, 1947.

A Conference having been held at Panglong, attended by certain Members of the Executive Council of the Governor of Burma, all Saophas and representatives of the Shan States, the Kachin Hills and the Chin Hills :

The Members of the Conference, believing that freedom will be more speedily achieved by the Shans, the Kachins and the Chins by their immediate co-operation with the Interim Burmese Government :-

The Members of the Conference have accordingly, and without dissents, agreed as follows :-

1. A Representative of the Hill Peoples, selected by the Governor on the recommendation of representatives of the Supreme Council of the United Hill Peoples (SCUHP), shall be appointed a Counsellor to the Governor to deal with the Frontier Areas.
2. The said Counsellor shall also be appointed a Member of the Governor's Executive Council, without portfolio, and the subject of Frontier Areas brought within the purview of the Executive Council by Constitutional Convention as in the case of Defence and External Affairs. The Counsellor for Frontier Areas shall be given executive authority by similar means.
3. The said Counsellor shall be assisted by two Deputy Counsellors representing races of which he is not a member. While the two Deputy Counsellors should deal in the first instance with the affairs of their respective areas and the Counsellor with all the remaining parts of the Frontier Areas, they should by Constitutional Convention act on the principle of joint responsibility.
4. While the Counsellor, in his capacity of Member of the Executive Council, will be the only representative of the Frontier Areas on the Council, the Deputy Counsellors shall be entitled to attend meetings of the Council when subjects pertaining to the Frontier Areas are discussed.
5. Though the Governor's Executive Council will be augmented as agreed above, it will not operate in respect of the Frontier Areas in any manner which would deprive any portion of those Areas of the autonomy which it now enjoys in internal administration. Full autonomy in internal administration for the Frontier Areas is accepted in principle.
6. Though the question of demarcating and establishing a separate Kachin State within a Unified Burma is one which must be relegated for decision by the Constituent Assembly, it is agreed that such a State is desirable. As a first step towards this end, the Counsellor for Frontier Areas and the Deputy Counsellors shall be consulted in the administration of such areas in the Myitkyina and the Bhamo Districts as are Part II Scheduled Areas under the Government of Burma Act of 1936.
7. Citizens of the Frontier Areas shall enjoy rights and privileges which are regarded as fundamental in democratic countries.
8. The arrangements accepted in this Agreement are without prejudice to the financial autonomy now vested in the Federated Shan States.
9. The arrangements accepted in this Agreement are without prejudice to the financial assistance which the Kachin Hills and the Chin Hills are entitled to receive from the revenues of Burma, and the Executive Council will examine with the Frontier Areas Counsellor and Deputy Counsellors the feasibility of adopting for the Kachin Hills and the Chin Hills financial arrangements similar to those between Burma and the Federated Shan States.

<u>Shan Committee.</u>	<u>Kachin Committee.</u>	<u>Burmese Government.</u>
 Saopha of Tsangpang State.	 (Saw Hsu, Myitkyina)	 Aung Mye 12/17/47
 Saopha of Yawnghwe State.	 (Zau Rip, Myitkyina)	
 Saopha of North Hsenw State.	 (Uinra Tang, Myitkyina)	
 Saopha of Loihka State.	 (Zau Lu, Bhamo)	
 Saopha of Mong Pwan State.	 (Zau Lwan, Bhamo)	
 Saopha of Hsawngkham State.	 (Labang Grong, Bhamo)	
Representative of Eschtung Saophas:		
 (Hkun Pung)	<u>Chin Committee.</u>	
 (U Tin E)	 (U Hkun Myint)	
 (U Kye Su)	 (U Hkun Saw)	
 (Sao Yape Hpa)	 (U Hkun Ktee)	
	 (U Hkun Hnang, A.T.V., F.D.C., H.K.M., F. Area)	
	 (U Thawng Za Hnup, A.T.V., Tiddia)	
	 (U Hkun Wang, A.T.V., Haka)	

ข้อตกลง (สัญญา) ป้างหลวง

ป้างหลวง

วันที่ 12 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1947

การประชุมได้มีขึ้นที่ป้างโหลง, ผู้ที่เข้าร่วมประชุมประกอบด้วย สมาชิกรัฐสภาของรัฐบาลพม่า เจ้าฟ้าทั้งหลายและผู้ที่เป็นตัวแทนของไทยใหญ่, เทือกเขากะฉิ่น และเทือกเขาฉิ่น

ผู้ที่เข้าร่วมในการประชุมนี้ มีความเชื่อมั่นว่า จะสามารถสถาปนาความเป็นอิสระภาพได้รวดเร็วขึ้น โดยการที่กลุ่มชนไทยใหญ่, กะฉิ่นและฉิ่น ร่วมมือประสานงานอย่างทันทีกับรัฐบาลเฉพาะกาลแห่งประเทศพม่า

ดังนั้น ผู้ที่เข้าร่วมประชุมจึงได้พร้อมใจกัน สร้างข้อตกลงดังต่อไปนี้

1. ให้รัฐบาลสหภาพพม่าเลือกตัวแทนของชนชาวเขาผู้หนึ่ง ซึ่งจะถูกเสนอตัวจากสภาสูงสุดของสหภาพชนชาวเขา The Supreme Council of the United Hill Peoples (SCOUPHP) เพื่อที่จะได้นำไปแต่งตั้งให้เป็นที่ปรึกษาของรัฐบาลพม่าในปัญหาพื้นที่ชายแดน
2. ที่ปรึกษาดังกล่าวจะได้รับการแต่งตั้งให้เป็นสมาชิกรัฐสภาของพม่าโดยไม่มีขอบเขตภารกิจ (หน้าที่ภารกิจที่ตายตัวแน่นอน) ในการนำปัญหาพื้นที่ชายแดนเข้าพิจารณาหารือ ในการร่างรัฐธรรมนูญของคณะผู้ดำเนินการร่างรัฐธรรมนูญ เช่นเดียวกันกับในเรื่องการป้องกันตนเอง และนโยบายต่างประเทศที่ปรึกษาปัญหาในปัญหาพื้นที่ชายแดน จะได้รับสิทธิอำนาจหน้าที่อย่างเสมอภาคอย่างเดียวกันกับสมาชิกสภาผู้อื่น
3. ที่ปรึกษาฯ ดังกล่าวจะมีผู้ช่วยที่ปรึกษาได้ 2 ท่านซึ่งจะเป็นตัวแทนของชนเผ่าอื่น ซึ่งมีใช้เป็นเผ่าเดียวกันกับที่ปรึกษา ผู้ช่วยที่ปรึกษาฯ ทั้ง 2 ท่าน จะทำหน้าที่ในขั้นต้นเกี่ยวกับปัญหาของพรมแดนของเผ่าของตน และที่ปรึกษา จะทำหน้าที่เกี่ยวกับปัญหาของพรมแดนที่เกิดขึ้นทั้งหมด และควรที่จะกำหนดหลักการในการร่วมรับผิดชอบไว้ในการร่างรัฐธรรมนูญด้วย
4. ที่ปรึกษาฯ ในฐานะของสมาชิกรัฐสภา จะเป็นตัวแทนแต่เพียงผู้เดียวต่อปัญหาของพื้นที่ชายแดนในรัฐสภา, ผู้ช่วยที่ปรึกษาทั้งสองจะได้รับสิทธิในการเข้าร่วมประชุมด้วยในรัฐสภาเมื่อมีการอภิปรายเกี่ยวกับปัญหาพื้นที่ชายแดน
5. ถึงแม้ว่าประธานรัฐสภา จะเห็นชอบกับข้อตกลงดังกล่าวข้างบนแล้วก็ตาม แต่จะต้องไม่ปฏิบัติการใดๆ ในกรณีเกี่ยวกับพื้นที่ชายแดน ให้เกิดแนวโน้มที่จะเลิกถอนสิทธิและอิสรภาพความเป็นตัวของตัวเองของประชากรในพื้นที่ดังกล่าว ซึ่งปัจจุบันมีการปกครองของตนเองอยู่ที่ประชุมยอมรับหลักการที่พื้นที่ชายแดนดังกล่าวมีสิทธิอย่างสมบูรณ์ในการปกครองของตน
6. ถึงแม้ว่าปัญหาของการกำหนดพรมแดน และการสถาปนารัฐกะฉิ่นขึ้นเป็นรัฐอิสระรัฐหนึ่งของสาธารณรัฐพม่า จะยังเป็นปัญหาที่จะต้องหาข้อยุติและตัดสินใจด้วยข้อว่ารัฐธรรมนูญของคณะร่างรัฐธรรมนูญแต่ที่ประชุมลงมติว่าการตั้งรัฐเช่นนี้เป็นสิ่งที่พึงประสงค์สำหรับก้าวแรกสำหรับแนวทางปฏิบัตินี้ให้ที่ปรึกษาฯ ปัญหาเขตแดนและพื้นที่พร้อมด้วยผู้ช่วยที่ปรึกษา การปกครองของพื้นที่บริเวณจังหวัด Myitkyina และ Bhamo ซึ่งอยู่ในพื้นที่โครงการ ภาคที่ 2 ของรัฐบาลพม่าจากโครงการปี 1935
7. ประชาชนของพื้นที่ชายแดน ควรจะได้รับสิทธิและเอกภาพซึ่งยอมรับว่ารากฐานเบื้องต้นของประเทศซึ่งมีการปกครองในระบบประชาธิปไตย
8. ข้อบังคับต่างๆ ซึ่งยอมรับในข้อตกลงนี้ได้กระทำโดยยังมีได้มีความครอบคลุมไปถึงเอกภาพด้านการเงิน ซึ่งทางรัฐบาลมีการปฏิบัติอยู่แล้วในปัจจุบัน
9. ข้อบังคับต่างๆ ซึ่งยอมรับในข้อตกลงนี้ได้กระทำโดยมิได้มีการเสื่อมเสียไปถึงความช่วยเหลือทางการเงิน ซึ่งกลุ่มชาวเขากะฉิ่น และกลุ่มชาวเขาฉิ่นมีสิทธิที่จะได้รับงบประมาณของพม่ารัฐสภาจะทำการทบทวนกับที่ปรึกษาพื้นที่ชายแดนและผู้ช่วยที่

ปรึกษาดังความเป็นไปได้ของแนวโน้มสำหรับกลุ่มชาวเกาะจีนและจีน ตามข้อตกลงทางการเงิน และปฏิบัติในแนวเดียวกัน
ระหว่างรัฐบาลพม่าและสหภาพไทยใหญ่

คณะกรรมการฝ่ายไทยใหญ่

1. ขุนปานจิ่ง	เจ้าฟ้าหลวงต้องแปง (เมืองน้ำสันคอยหลวง)
2. เจ้าคำศึก (เจ้าส่วยแต่็ก)	เจ้าฟ้าหยองห้วย
3. เจ้าห่มฟ้า	เจ้าฟ้าหลวง แสนหวิเหนือ
4. เจ้าหนุ่ม	เจ้าฟ้าหลวง เมืองลายคำ
5. เจ้าจ๋ามทุน	เจ้าฟ้าหลวง เมืองป้อน
6. เจ้าทุนเอ	เจ้าฟ้าหลวง ลำเมืองคำ
7. ลุงผิ่ว	ตัวแทนเจ้าฟ้าหลวงเมืองสะถู่
8. ขุนพง	ตัวแทนชาวขาง (กะฉิ่น) เมืองแสนหวิเหนือ
9. อุตันเอ	เมือง ต๋องกี
10. ลุงจ๋านี้	เมืองสี่ป้อ
11. อุทุนมีน	เมืองกลางเคอ
12. ลุงขุนซอ	เมืองสี่แสง-สะถู่
13. เจ้าเหยียบฟ้า	เมืองแสนหวิเหนือ
14. ลุงขุนที	เมืองป้างหลวง

คณะกรรมการฝ่ายเมืองขาง (กะฉิ่น)

1. สะมา คู้หว่า สิ้นหว่าหน่อ	เมืองมิดจี่นา (ฮิมเก้ว)
2. เจ้าหริบ	เมืองมิดจี่นา (ฮิมเก้ว)
3. คิ่น ระต่าง	เมืองมิดจี่นา (ฮิมเก้ว)
4. เจ้าหล่า	เมืองบ้านหม่อ
5. เจ้าหล่อน	เมืองบ้านหม่อ
6. ละบั้งกร่อง	เมืองบ้านหม่อ

คณะกรรมการฝ่ายเมืองขาง (จีน)

1. อุเหล่อมุง	ผาลัม
2. อุต๋องจ๋าคับ	ตีตี้ม
3. อุแก้วม้ง	ฮักก่า

ตัวแทนรัฐบาลพม่า

อ่อง ซาน

12.2.47

ผู้แทนสมเด็จพระองค์ประมุขแห่งอังกฤษร่วมเป็นสักขีพยาน

ลอร์ด บอตต์มิลี ในฐานะตัวแทนรัฐบาลขององค์สมเด็จพระเจ้าแผ่นดินอังกฤษ ได้ร่วมเดินทางไปประชุมที่ปางหลวงกับ อ่อง ซาน (9 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1947)

พันเอก ริสส์-วิลเลียม (ต่อมาได้เลื่อนยศ เป็น ลอร์ด อ็อกมอร์) หัวหน้าคณะผู้ตรวจการพรมแดนและคณะ ซ้ำมือของท่านคือ เจ้าจ๋ามทูน เจ้าฟ้าแห่งเมืองป๋อน ผู้สิ้นพระชนม์อย่างลึกลับหลังจากได้รับบาดเจ็บเพียงน้อยระหว่างการลอบสังหารอ่องซาน ในที่ประชุม เมื่อวันที่ 19 กรกฎาคม ค.ศ. 1947

รัฐธรรมนูญของสหภาพ ค.ศ. 1947

ฉบับจริง

CHAPTER X

RIGHT OF SECESSION

201. Save as otherwise expressly provided in this Constitution or in any Act of Parliament made under section 199, every State shall have the right to secede from the Union in accordance with the conditions hereinafter prescribed.

202. The right of secession shall not be exercised within ten years from the date on which this Constitution comes into operation.

203. (1) Any State wishing to exercise the right of secession shall have a resolution to that effect passed by its State Council. No such resolution shall be deemed to have been passed unless not less than two-thirds of the total number of members of the State Council concerned have voted in its favour.

(2) The Head of the State concerned shall notify the President of any such resolution passed by the Council and shall send him a copy of such resolution certified by the Chairman of the Council by which it was passed.

204. The President shall thereupon order a plebiscite to be taken for the purpose of ascertaining the will of the people of the State concerned.

205. The President shall appoint a Plebiscite Commission consisting an equal number of members representing the Union and the State concerned in order to supervise the plebiscite.

206. Subject to the provisions of this Chapter, all matter relating to the exercise of the right of secession shall be regulated by law.

รัฐธรรมนูญของสหภาพ ค.ศ. 1947

ก่อน ค.ศ. 1962 สหภาพประกอบด้วยรัฐเพียง 4 รัฐ คือ กะฉิน กะเหรี่ยง กะเหรี่ยงหนี่ และ ไทยใหญ่ รัฐกะฉินกับกะเหรี่ยงถูกระบุไว้ อย่างชัดเจนว่าไม่ให้มีสิทธิแยกออกเป็นอิสระ ดังนั้นมาตรา 201 จึงนำมาใช้ได้เฉพาะสองรัฐหลังคือ กะเหรี่ยงหนี่ กับ ไทยใหญ่

บทที่ 10

เรื่องสิทธิการแยกตัวออก

มาตรา 201 นอกจากที่ได้ระบุไว้เป็นอย่างอื่น ในกฎหมายรัฐธรรมนูญและราชบัญญัติที่สร้างขึ้นโดยอนุมาตรา 199 แล้วทุกรัฐก็มีสิทธิแยกตัวออกจากสหภาพได้ตามเงื่อนไขที่ระบุไว้ดังต่อไปนี้

มาตรา 202 สิทธิแยกตัวออกนี้ต้องไม่กระทำภายใน 10 ปี นับตั้งแต่วันรับรองประกาศใช้กฎหมายรัฐธรรมนูญการปกครองประเทศเป็นต้นไป

มาตรา 203 (1) รัฐที่ต้องการใช้สิทธิการแยกตัวออกนี้ ต้องยึดถือมติของสภาแห่งรัฐนั้นๆ เป็นกฎเกณฑ์ ถ้าหากสมาชิกรัฐสภาทั้งหมดลงมติสองในสามส่วน จึงเป็นเกณฑ์ตัดสินที่แน่นอน

(2) ผู้นำของมลรัฐต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง ต้องรายงานเสนอไปยังประธานาธิบดี ตามที่รัฐสภาลงมติ แล้วส่งขึ้นพร้อมกับสำเนาอันถูกต้อง ที่ประธานรัฐสภารับรองและเห็นชอบ

มาตรา 204 ประธานาธิบดีต้องมีคำสั่งให้จัดตั้งหน่วยจัดประชามติเสียงนั้น เพื่อให้ทราบความต้องการของประชาชนที่เกี่ยวข้องให้แน่นอนต่อไป

มาตรา 205 การที่จะนำในการดำเนินการจัดตั้งหน่วยจัดประชามติเสียงนั้น ประธานาธิบดี ต้องแต่งตั้งคณะอนุกรรมการ “ผู้แทนราษฎรของมลรัฐครั้งหนึ่ง

มาตรา 206 ในทุกๆ กรณีที่เกี่ยวข้อง ในการถือสิทธิการแยกตัวออกที่ระบุไว้ในบทนี้ทั้งหมดต้องอยู่ในกฎข้อบังคับที่วางไว้

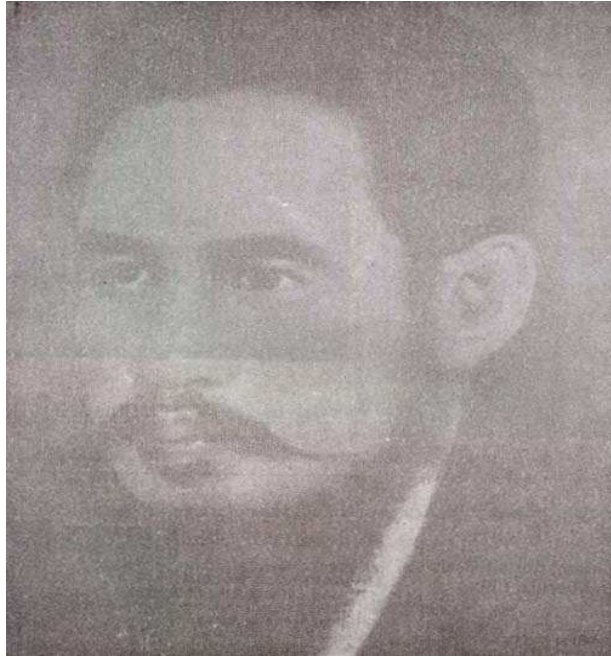
ประธานาธิบดีคนแรก

ผู้ที่ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นประธานาธิบดีคนแรกของสหภาพอิสระได้แก่ **เจ้าคำศึกหรือเจ้าส่วยแตก เจ้าฟ้าหลวงแห่งเมืองหอยงหวัย** ผู้นำในการเข้าร่วมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับพม่า แต่ต่อมาเจ้าฟ้าหลวงก็ได้ประกาศว่าตำแหน่งที่ได้รับเป็นเพียงในนามเท่านั้น แท้จริงหาอำนาจใดไม่ ในเวลาต่อมาท่านได้ให้การสนับสนุน การแปลพระไตรปิฎกจากภาษาบาลีเป็นภาษาไทยใหญ่ กล่าวกันว่า ท่านมีรับสั่งว่า “เราขอเอาหัวเป็นประกันว่า งานนี้จะต้องสำเร็จลุล่วง” มีผู้พบท่านขณะถูกจำคุกหลังจากรัฐบาลทหารของพม่าเข้ายึดอำนาจในปี ค.ศ. 1962 ผู้พบยืนยันว่าทรงมีสุขภาพพลานามัยแข็งแรงดีมาก แต่ต่อมากลับสิ้นพระชนม์อย่างลึกลับ

การกอบกู้สหภาพ

เมื่อองค์การป้องกันเชื้อชาติกะเหรี่ยง (KNDO) ก่อการขบถลุกฮือขึ้นปฏิวัติ ค.ศ. 1949 ชาวไทยใหญ่ร่วมกับกลุ่มก๊กชาติอื่นๆ ช่วยกอบกู้ให้รัฐบาลพม่ารอดพ้นจากความหายนะ

ซอบัว อูจี ผู้นำกะเหรี่ยง ขณะยังมีชีวิตอยู่ ก่อนได้เสียชีวิตในสมรภูมิ เมื่อวันที่ 12 สิงหาคม ค.ศ. 1950

การทรยศ

ปลายปี ค.ศ. 1949 กองทัพแห่งชาติจีน (ก๊กมินตั๋ง) ถูกพวกคอมมิวนิสต์รุกไล่ถอยทัพหนีเข้ามายังรัฐไทยใหญ่ ค.ศ. 1952 รัฐบาลพม่าส่งกองทหารเข้ามาในรัฐไทยใหญ่ โดยอ้างว่ามาปราบพวกก๊กมินตั๋งแต่กลับยึดครองไทยใหญ่ และออกอัยการศึกตั้งแต่นั้นมาทหารพม่าได้ก่อการข่มขู่คุกคามต่างนานาเรื่อยมาเป็นสิ่งที่น่าสะพรึงกลัวตื่นตระหนกตกใจ สำหรับไทยใหญ่ที่ไม่เคยเจอเหตุการณ์อย่างนี้มาก่อน

ထွမ်လိင်; မိုင်းစေ, "ကျိင်."

Chiang Kai-shek vows to liberate China

MAY 16, 1950: TAIPEI: Generalissimo Chiang Kai-shek vowed to liberate China within five years. The statement came in a radio address in which the Nationalist leader announced with "deep regret" that his forces had abandoned the Chusan archipelago and Hainan island to the communists. The Nationalists also retreated from a strategic navy and air base 80

miles south of Shanghai to their last main stronghold, the island of Formosa. "In the not too distant future, government forces will come to your rescue," Chiang told the Chinese people. "Victory will be complete within five years." The Generalissimo added, "We are firmly confident that we can crush any communist invasion of Formosa, if such an attempt is made. In short, Formosa will be made a base which will be invulnerable."

เจียงไคเช็คสาบานว่าจะปลดปล่อยจีน

จอมพล เจียงไคเช็ค ได้ให้คำสัญญาว่าจะปลดปล่อยประเทศจีนให้ได้ภายในห้าปี เมื่อวันที่ 16 พฤษภาคม ค.ศ. 1950 ณ กรุงไทเป

ท่านได้ประกาศทางสถานีวิทยุกระจายเสียง ในขณะที่กำลังเสียใจแลเสียดาย เพราะทหารของตนได้เสียมณฑล ‘จูนาน’ กับเกาะ ‘ไหหลำ’ ให้แก่คอมมิวนิสต์ไป 80 ไมล์ ไปยังเกาะไต้หวัน “อีกไม่นานทหารรัฐบาลต้องมาช่วยเหนือพวกท่านภายในห้าปีพวกเราต้องมีชัย” นี่เป็นคำปฏิญาณของท่าน ‘เจียง’

หากพวกคอมมิวนิสต์บุกเข้ามาโจมตีเกาะไต้หวันเมื่อไหร่ พวกเราจะทำลายล้างให้หมด ที่สำคัญที่สุดพวกเราจะสร้างไต้หวัน เป็นเกาะที่ใครไม่สามารถแตะต้องได้

การเจรจาทางสงบพวกก๊กมินตั๋งออกจากไทยใหญ่ กลับได้หัววัน คนขวาสุดคือ พลเอก ชาติชาย ชุณหะวัณ ซึ่งตอนนั้นมียศเป็นพันโท

พลเอก ลีวินหวน ผบ.กองทัพก๊กมินตั๋ง (KMT) กองพลที่ 3 อันลือชื่อ

ค่ายใหญ่ทหารของ กบ.กองทัพก๊กมินตั๋ง (KMT) ในเขต จ.เชียงใหม่, ใกล้ชายแดนไทยใหญ่ เมื่อปี ค.ศ. 1969

การกอบกู้ไทยใหญ่หรือ?

นักสังเกตการณ์ท่านหนึ่งเขียนไว้ว่า “*น่าแปลกจริงๆ ที่ในกองทหาร (ของฝ่ายพม่า) มีแต่ลูกปืนจีนสนิม และเป็นที่น่าจะได้รับ การหยอดน้ำมันเสียบ้าง กองอยู่พะเนินเทินทึก ดูราวกับมีการตกลงร่วมกันได้ว่า กองทัพพม่ากับพวกก๊กมินตั๋งจะต้องอยู่คู่กันไป*”

(พิมพ์ในบทความชื่อ Shan State Today and Tomorrow โดย **จายปิ่น** ในวารสาร Tai Youth Magazine, ฉบับปีที่ 1957-58) อย่างไรก็ตามข้อตกลงดังกล่าวได้เลิกราไปโดยปริยายเมื่อประเทศจีนจะเข้ามาตรึงการผลักดัน ความจริงแล้วประชาชนไทยใหญ่ผู้รักชาติ กลุ่ม Union Military Police (UMP) “**สารวัตรทหารแห่งสหภาพ**” นั่นเอง ที่ประสานมือกันต่อสู้เพื่อขับไล่พวกก๊กมินตั๋งออกไปได้ เมื่อปี ค.ศ. 1958

ส่วนหนึ่งของกองทัพพม่าในการปฏิบัติการ **หย่านจี๋อ๋อง** ที่อ้างว่ามาสู้รบขับไล่กองทัพก๊กมินตั๋ง (KMT) ผู้ถูกลูก้าอธิปไตย

ปฏิกิริยาคัดค้านการยึดครอง

การกระทำของพม่าทำให้เกิดข้อวิพากษ์วิจารณ์ และปฏิกิริยาต่อต้านอย่างรุนแรงจากประชาชนไทยใหญ่ ดังข้อเขียนจากบทความของนักการเมืองอันลือชื่อในไทยใหญ่ผู้หนึ่ง **สูงทูนมัน** ต้องก็ เขียนบทความชื่อ **“ไทยใหญ่ คำสรวล”** ซึ่งมีผู้อ่านและวิพากษ์วิจารณ์กันอย่างกว้างขวาง ทั้งในไทยใหญ่ และในย่างกุ้ง อีกบทความหนึ่งชื่อ **“ประเด็นเกี่ยวกับการแยกตัวออก”** ซึ่งพิมพ์ออกมาในช่วงใกล้จะพ้นระยะสิบปีแห่งการทดสอบกับพม่า และเป็นหนังสือบทความที่นิยมอ่านกันแพร่หลายขยิบขยาด ต่อมารัฐบาลพม่าได้ตอบแทนผู้เขียนอย่างสาสมต่อการกระทำเยี่ยง **“อาชกรรม”** เมื่อรัฐบาลทหารพม่าขึ้นมาใช้อำนาจใน ค.ศ. 1962 นักเขียนผู้นี้เป็นหนึ่งในผู้ที่ได้รับการทรมานอย่างสาหัสขณะถูกคุมขัง และยังคงถูกรัฐบาลจับตามองอย่างใกล้ชิดอีกนานกว่าสามสิบปี

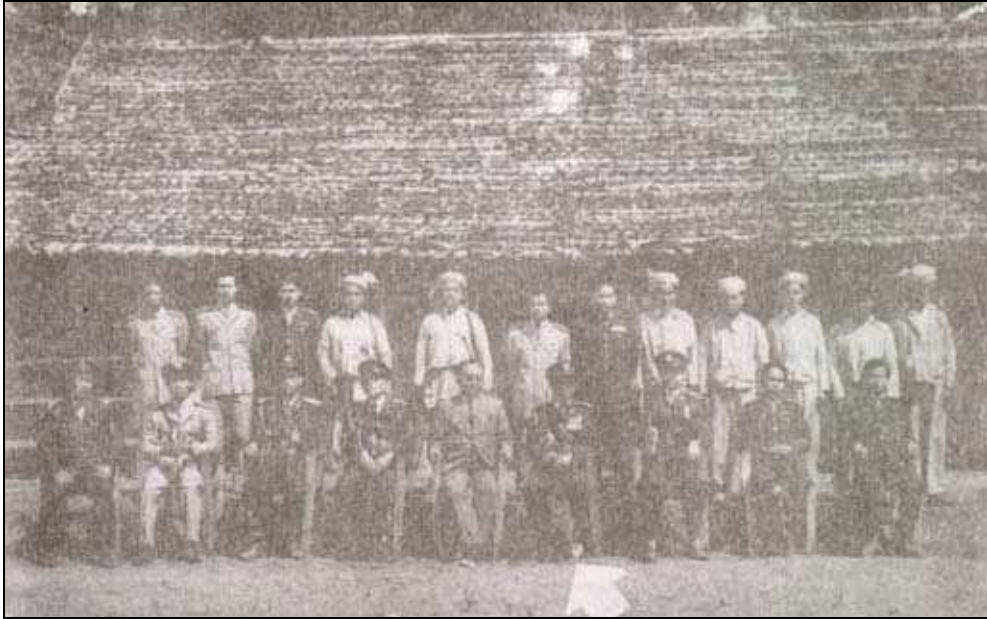
ရှမ်းပြည်နယ်
ရှမ်းပြည်ဘယ်လဲ
ဦးထွန်းမြင့်-၁၇
ခွဲရေး တွဲရေး ပြဿနာ
တင်ပြသူ
ဦးထွန်းမြင့် (အောင်ကြီး)
ရှမ်းပြည်နယ်လမ်း၁၇၊ အမှတ် ၆
အထွေထွေအဖွဲ့၊ ၁၉၅၇၊ ဟောင်း
(၇-၀-၆) အဖွဲ့ဝင်ဟောင်းများ
ပုဂံပေါင်းဆူတ်ဝေသည့်။

ဦးထွန်းမြင့် <တောင်ကြီး>
၁၉၅၇၊ မြို့တိုင်းနယ်

- ▶ ရှမ်းပြည် ဘယ်လဲ 24.12.1955
- ▶ ခွဲရေး တွဲရေး ပြဿနာ 23.1.1957
- ▶ ရှမ်းပြည်၏ နှစ်နာ့ချစ်များ 29.10.1957
- ▶ မြည်ထောင်စုတွင်းမှ တန်းတူသော ရှမ်းပြည် 24.2.1961

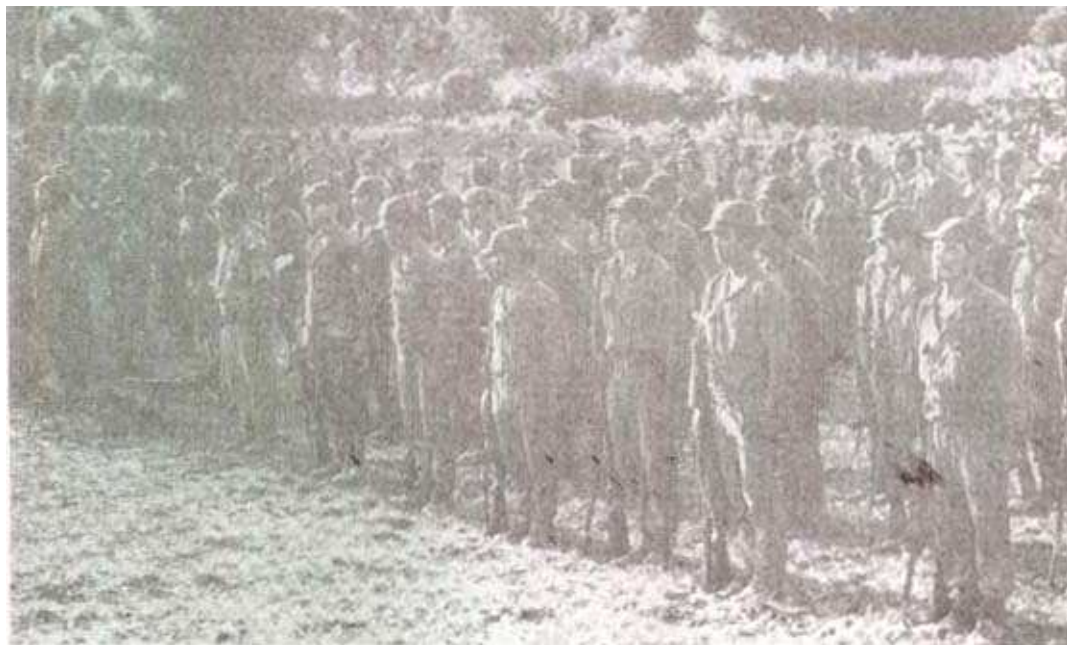
การปฏิวัติชาติ

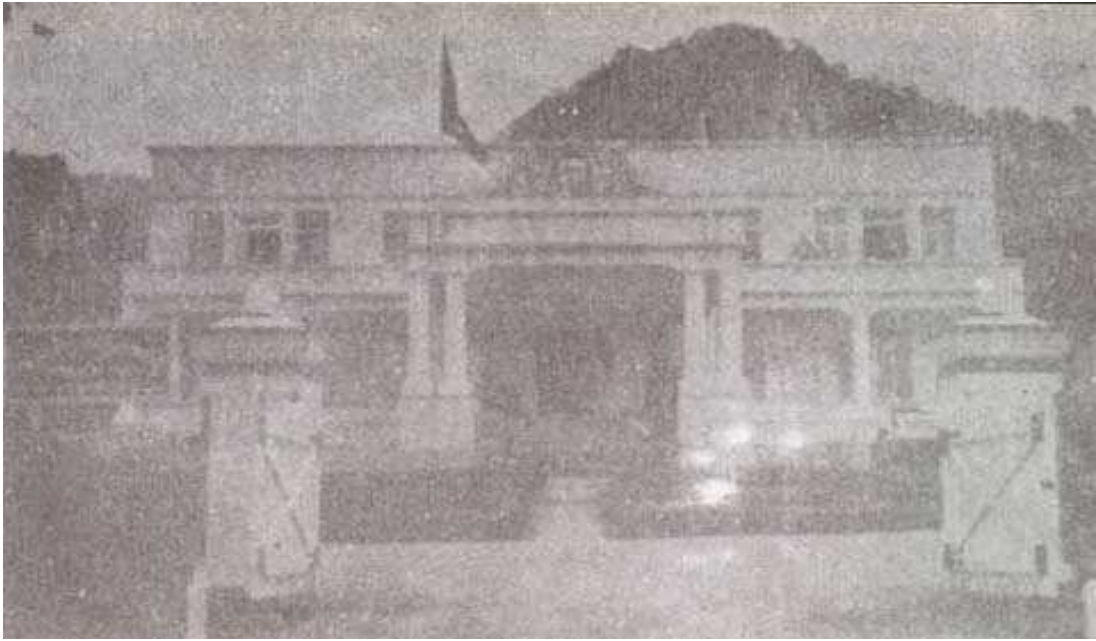
เพื่อยับยั้งความพยายามที่จะแยกตัวออกของไทยใหญ่ ในค.ศ. 1958 กองทัพพม่าได้การนำของ พลเอกเนวิน จึงเข้ายึดอำนาจ แต่การกระทำของเขาผู้นี้เป็นการข่มขู่ให้ฝ่ายค้านบางส่วนเกรงกลัวยอมอยู่ใต้อำนาจของพม่า แต่บางส่วนก็กลับเป็นปฏิปักษ์และทำการปฏิวัติชาติอย่างเปิดเผย

เจ้าน้อย มังกร เป็นผู้เริ่มขบวนการต่อต้านที่รู้จักกันในชื่อ
หนุ่มตึกหาญ เมื่อวันที่ 21 พฤษภาคม ค.ศ. 1958

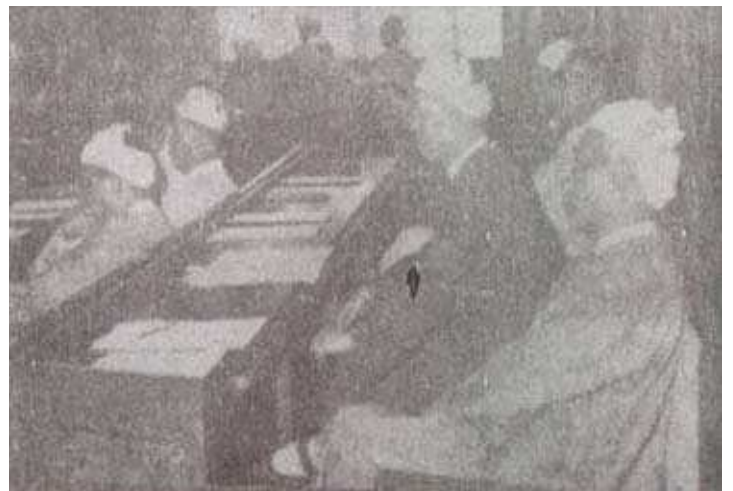
ขบวนการก่อตั้งสหพันธรัฐ

หลังจากรัฐบาลที่มาจากการเลือกตั้งกลับเข้ามาบริหารสหภาพ ใน ค.ศ. 1960 อีกครั้งหนึ่งประชาชนไทยใหญ่ ได้เสนอให้มีการแก้ไขรัฐธรรมนูญ ซึ่งมีอายุนานถึง 12 ปี เพื่อให้สหภาพมั่นคงถาวรสืบไปโดยได้รับการสนับสนุนจากกลุ่มชนชาติที่ไม่ใช่ชาวพม่า และชาวพม่าที่รักความยุติธรรมบางกลุ่ม

สาระสำคัญของข้อเสนอมีดังต่อไปนี้

1. ตั้งพม่าขึ้นเป็นรัฐหนึ่งในสหภาพ
2. ให้สภาทั้งสองสภามีอำนาจเท่าเทียมกัน
3. ให้ทุกรัฐส่งผู้แทนจำนวนเท่าๆกัน เข้าทำหน้าที่ในสภาสูง หรือสภาแห่งชาติ
4. ให้รัฐบาลกลางดูแลบริหารกิจการที่ทั้งสองฝ่ายมีความเกี่ยวข้องร่วมกันส่วนกิจการอื่นๆที่เหลือก็ให้เป็นเรื่องของแต่ละรัฐดำเนินการ

ปรากฏว่าความพยายามที่จะแสวงหาสันติภาพถูกฝ่ายทหารพม่าทำลายโดยการทรยศหักหลัง

ลุงขุน มหา

มิหน่าซำยังคุมซัง **ลุงขุน มหา** ผู้อาสาเป็นตัวแทนในการเจรจากระงับการทำลายความหวังที่จะได้รับสันติภาพโดยสิ้นเชิง

A PAGE FROM THE PAST

General takes control

March 2, 1962, Burma: Army General Ne Win toppled the administration of Premier U Nu in a military *coup d'etat*. Reports from Rangoon said the coup took place about 2am, when rebel troops arrested U Nu at his home in the capital's suburbs. They then arrested former president Sao Shwe Htaik, a Shan hereditary chief, after a brief gun battle in which his son was killed. Cabinet members and other high officials were also detained. Speaking in a radio broadcast, the 51-year-old general appealed for calm and said a revolutionary council had been formed under his chairmanship. The immediate cause of the coup was not disclosed, but it was believed that the general's action was to block the possibility of Burma's government structure being changed from a unitary one to a federal one. Any such change, which was demanded by leaders of Burma's Shan state, would have put ethnic minorities on a more equal political footing with the ethnic Burmese. The coup was the second against the 51-year-old premier. In 1958, he was overthrown by General Ne Win but regained office in elections 18 months later when the general voluntarily relinquished power.

รัฐธรรมนูญ ฉบับปี ค.ศ. 1947 ถูกยกเลิก เป็นการสิ้นสุดความสัมพันธ์ทางกฎหมายระหว่างพม่าและไทยใหญ่

คำแปล จากหนังสือพิมพ์ **A Page from the Past**

วันที่ 2 มีนาคม 1962 ณ เมืองพม่า พลเอก เนวิน ได้ทำการปฏิวัติยึดอำนาจของรัฐบาลอุนู ในวันนั้นเวลา 02.00 น. ตอนเช้าตรู่ทหารพม่าได้บุกจับตัวอุนู ยังบ้านพัก หลังจากนั้นได้ไปบุกยิงถล่มมโอมดีต่านักของท่านอดีตประธานาธิบดี เจ้าฟ้าหลวงหยองห้วย เจ้าคำศึก (เจ้าส่วยแต๊ก) แล้วทำการจับท่านไปคุมขังไว้ บุตรชายของท่านคนหนึ่งถูกยิงเสียชีวิตในครั้งนี้ด้วย รัฐมนตรีและข้าราชการชั้นผู้ใหญ่หลายคนถูกคุมตัวด้วย นายพล เนวิน ชายวัย 51ปี ได้ประกาศในวิทยุกระจายเสียงว่าขอให้ประชาชนอยู่ในความสงบ เพราะว่าเขาได้จัดตั้งสภาปฏิวัติที่ตัวเองเป็นผู้นำเรียบร้อยแล้ว

ด้วยเหตุใดเขาจึงยึดอำนาจรัฐในครั้งนี้ แม้เขาไม่ประกาศออกมาก็ตาม ประชาชนส่วนใหญ่ก็เชื่อมั่นว่า “ระบบโครงสร้างของรัฐบาลชุดนี้ไม่ต้องการสหภาพที่แท้จริง แต่ต้องการระบบรัฐเดี่ยวนั่นเอง พลเอก เนวิน จึงได้ใจเข้ายึดอำนาจรัฐ” หากจะมีการเปลี่ยนแปลงอย่างใดอย่างหนึ่ง ตามที่ผู้นำของเมืองไตเรียกร้องไว้ นั่นจริงๆ แล้วนั้นทุกชนชาติก็ได้ประโยชน์ด้านการเมืองเท่าเทียมกันกับพม่าแน่นอน พลเอก เนวิน ยึดอำนาจล้มรัฐบาลอูนู เมื่อเขาได้ 51 ปี ครั้งนี้เป็นครั้งที่สอง ในปี ค.ศ. 1958 พลเอก เนวิน ได้ยึดอำนาจนาน 18 เดือน แล้วคืนอำนาจให้แก่อูนู ขณะที่อูนู ได้รับเลือกเป็นรัฐมนตรีในปี ค.ศ. 1960

ปมปริศนา

เจ้าจำแสง เจ้าฟ้าหลวง แห่งเมืองลี้ป้อ ผู้มีฝีปากเก่งกล้า กับเจ้านาง อิงแวง พระชายาชาวออสเตรีย เจ้าฟ้าหลวง หายตัวไปอย่างลึกลับภายหลังที่ถูกจับกุมโดยทหารพม่าที่ต้องก็

การทำลายล้างประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม

คนไทยใหญ่ เศร้าสลดใจที่ พระราชวังแกงตุ้ง (เชียงตุง) ถูกทำลาย

ก่อนถูกพม่าทำลาย เมื่อวันที่ 11 พฤศจิกายน ค.ศ. 1991 เพื่อใช้เป็นสถานที่สร้างโรงแรม

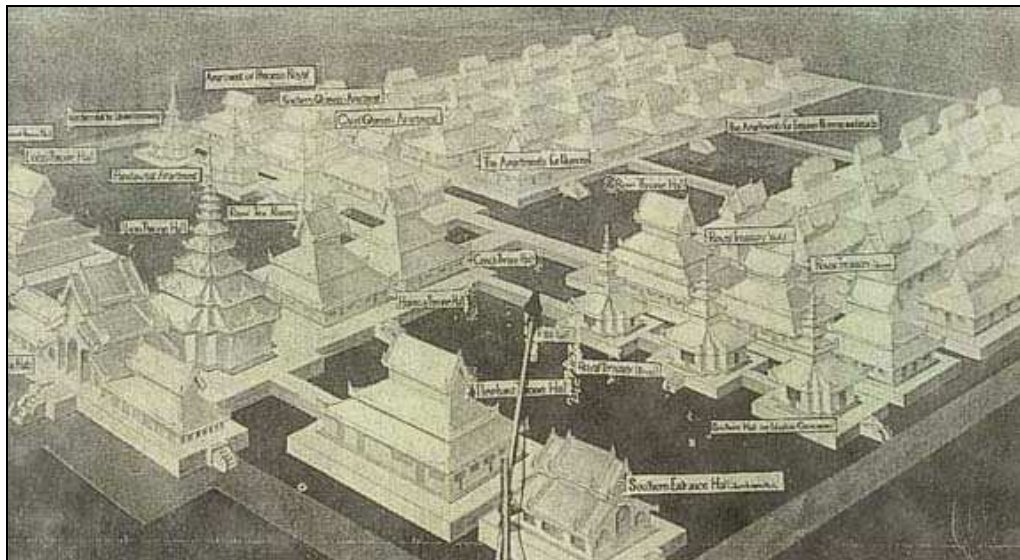
หลังจากนั้นอีกสองวันมีการจับกุมบุคคลผู้ต้องสงสัยจะเป็นหัวหน้าผู้ต่อต้านจำนวน 6 คน

นักท่องเที่ยวกคนหนึ่งได้บันทึกไว้ว่า “ขณะที่ พม่าเปิดให้นักท่องเที่ยวต่างชาติ มาเที่ยวได้โดยเสรีนั้น พวกก็ยังรื้อถอนข้าวของบ้านเรือนอันเก่าแก่เรื่อยๆซึ่งนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ชื่นชมอยากดูไม่ทราบว่าจะไปเกี่ยวข้องกันอย่างไรข้าพเจ้ายังงงอยู่เลย”

ในขณะเดียวกันพม่าใช้เงินมหาศาล เพื่อที่จะบูรณะซากราชวังของพล เพื่อที่จะบูรณะซากราชวังของ พระเจ้าบุเรงนอง ขึ้นมาใหม่ พวกเขาได้เผยแพร่ต่ออาคารทางประวัติศาสตร์ของไทยใหญ่ ที่ยังยืนอยู่อย่างไม่ແဆ

ข้างล่างคือ ซากราชวังพระเจ้าบุเรงนอง กษัตริย์ของพม่าที่ขุดขึ้นมาใหม่ พร้อมแผนผังที่จะบูรณะสร้างใหม่ ทำให้มีคนถามว่า “ทำไมจึงพยายามปลุกชีวิตให้วังที่ตายไปแล้ว ในขณะที่ทำลายวังที่ยังตั้งอยู่” เพราะอะไรพม่าถึงได้กล้าลบหลู่ ทำลายหอคำเจ้าฟ้าไต ที่ยังสมบูรณ์ได้ลคงอ

ราชวังหยองห้วย

ซากปรักหักพังของพระราชวังพม่า 'บุเรงนอง' ที่จมอยู่ใต้พื้นพิภพ มาเป็นเวลาหลายร้อยปีแล้วนั้นทางการ SLOC พยายามขุดคุ้ยวางแผนเพื่อที่จะสร้างใหม่ ขอมเสียดเงินเป็นหลายร้อยล้านบาท

ที่พม่าใช้เงินจำนวนมหาศาลบูรณปราสาทราชวัง ที่ชำรุดทรุดโทรมให้ดีขึ้น แต่สถานที่ทางประวัติศาสตร์ของไทยใหญ่กลับไม่ได้รับการเหลียวแล ยกตัวอย่าง เช่น พระราชวังของเจ้าฟ้าหลวงหยองห้วย ประธานาธิบดีคนแรก ของสหภาพอาจจะถูกทำลายเมื่อไหร่ก็ได้ไม่มีผู้ใดทราบแน่ชัด

ทะเลสาบอินเลกับวัดผ่องต่ออุ

ท่ามกลางบรรยากาศภายนอกที่ดูสงบเงียบ แต่ประชาชนกลับรู้สึกกระวนกระวายเดือดเนื้อร้อนใจกับอนาคต เพราะทางการพม่าดำริจะสร้างเขื่อน ซึ่งจะทำให้น้ำท่วมนาข้าวจำนวนมาก และมีโครงการสร้างโรงแรมอีกหลายแห่ง ซึ่งจะทำให้คนจำนวนมากต้องอพยพโยกย้าย ขณะนี้มีการเกณฑ์แรงงานคนไปสร้างทางรถไฟสายส่วยหล่อง-น้ำจ้าง

ผู้นำทางทหารของพม่า เสนอให้ปรับปรุงบริเวณทะเลสาบอินเล ให้เป็นแหล่งท่องเที่ยว และให้สร้างทางรถไฟเชื่อมระหว่างส่วยหล่องกับน้ำจ้าง

ในการเจรจาระหว่างการมาเยือนของรัฐมนตรีต่างประเทศของไทย เมื่อเดือนกันยายน ค.ศ. 1993 ทางพม่าดำรงจะรับนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาโดยสายการบินไทย และอนุญาตให้ขยายเวลาการอยู่ในประเทศพม่าได้นานขึ้น

ข้อเสนอสำหรับโครงการพัฒนาทะเลสาบอินเลให้เป็นแหล่งท่องเที่ยว ได้แก่

1. จะต้องสร้างเขื่อนขึ้นใกล้ๆกับสะพานหม้อปี เพื่อให้น้ำในทะเลสาบมีระดับสูงเท่ากับในฤดูฝนได้ตลอดปี
2. จัดสร้างโรงแรมระดับนานาชาติขึ้นที่บริเวณระหว่างหมู่บ้าน ‘ข้าวแตง’ กับหมู่บ้าน ‘เมืองสอก’
3. สร้างทางรถไฟสายสายห้วยอง-น้ำจ้าง เพื่อเชื่อมบริเวณอินเลกับรัฐไทยใหญ่ ทางภาคใต้
4. ชาวบ้านถูกเกณฑ์ให้กำจัดซากวัชพืชใต้ทะเลสาบและขุดลอกผักตบชวา ตามแหล่งน้ำต่างๆพร้อมทั้งปักเสาแบ่งกันชายแดน

ผลของข้อเสนอที่กองทัพพม่าจัดทำขึ้น มีดังต่อไปนี้

- การทำให้ผลระดับน้ำในทะเลสาบสูงเท่ากับในฤดูฝนตลอดทั้งปี จะทำให้พื้นที่นาจำนวน 7,500 เอเคอร์ถูกน้ำท่วม ทำให้ผลผลิตข้าวลดลงปีละ 600,000 ตัน
- บ้านเรือนราษฎรมากมายหลายหลังจะต้องถูกรื้อถอน เพื่อให้แนวขอบทะเลเป็นแนวเส้นตรงตามที่ระบุในข้อเสนอ
- ชาวบ้านจำนวนมากจะถูกเกณฑ์ให้มาสร้างทางรถไฟ (กองพันทหารราบเคลื่อนที่เร็ว 425 ของพม่าได้ขึ้นบัญชีชาวบ้านแถบสีแสง และหมอกใหม่ ถึง 8,500 คน)
- ประชาชนในภาคเหนือของอำเภอห้วย ถูกบังคับให้บริจาคเงินช่วยสร้างทางรถไฟรอบครัวละ 600 จั๊ด

เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการกบฏในหมู่กองทัพท้องถิ่นที่ทำสัญญาหยุดยิง กองทัพพม่าได้เปิดบ่อนการพนัน และศูนย์การบันเทิงต่างๆขึ้นในบริเวณนั้น โดยทหารพม่าเอาหูไปนาเอาตาไปไร่ไม่ใส่ใจกับการใช้อาวุธปล้นจี้ประชาชนของกองทัพท้องถิ่น จนทำให้เกิดการขัดแย้งระหว่างพวกปะโอกับพวกองซา

สมาคมยุวชนแห่งชาติองซา

เอกสารลับลงวันที่ 10 ตุลาคม ค.ศ. 1988 กำหนดค่าเลี้ยงดูทหารพม่าที่แต่งงานกับผู้หญิงชาวไทยใหญ่ จะได้รับเพิ่ม ดังนี้

500	จัด	ถ้าแต่งงานกับลูกสาวสามัญชน
1,000	จัด	ถ้าแต่งงานกับลูกสาว หรือ หลานสาวของกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน
1,500	จัด	ถ้าแต่งงานกับผู้หญิงที่มีการศึกษาระดับปริญญา
2,000	จัด	ถ้าแต่งงานกับเชื้อพระวงศ์ หรือ ลูกสาวคหบดี

ความจริงที่ห้ามเปิดเผย

สายมว นักร้องยอดนิยมแห่งยุค ถูกจำคุกเนื่องจากนำเพลง “สัญญาปางหลวง” แต่งโดย ‘คำเหล็ก’ นักแต่งเพลงมีชื่อดังในหมู่ชาวไทยใหญ่ และชาวพม่า มาขับร้อง

ข้อความในเพลงกล่าวถึง

เมืองแห่งอิสรภาพของชาวไทยใหญ่

ตามข้อตกลงปางหลวงมอบให้

สัญญากันไว้เป็นมั่นเหมาะ

แล้วกลับคำกันได้หรือไร

ใครทรยศก็รู้แก่ใจ

ไม่ใช่เราชาวไทยใหญ่แน่นอน

ความจริงใจของเราอมประจักษ์

สัญญาปางหลวงที่ให้นั้น

จากไปพลันกับ อ่องซาน ถา ไฉน

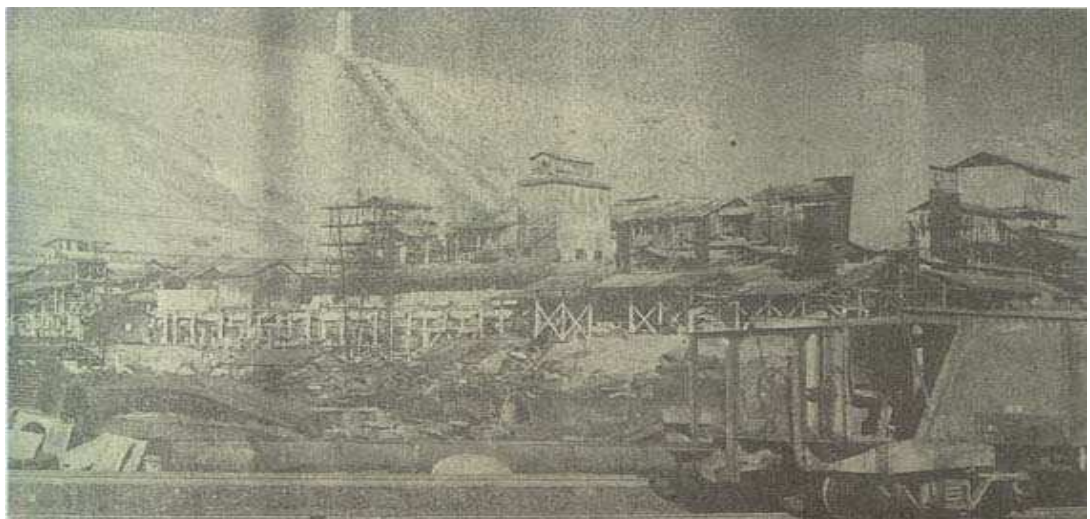

จากไปกับ อ่องซาน แล้วจริงๆ

ระหว่างที่อังกฤษมีอำนาจ อักษรไทยใหญ่ปรากฏคู่ไปกับภาษาอังกฤษและภาษาพม่าบนเหรียญและธนบัตร หรือบนแผ่นป้ายต่างๆตลอดจนตามสถานีรถไฟ แต่ภายหลังที่ได้รับอิสรภาพ อักษรไทยใหญ่ก็ถูกลบออกไป

ในแผ่นดินไทยใหญ่ มีแร่ธาตุและรัตนชาติมากมายมีหลักฐานปรากฏตามรายงานการสำรวจทางธรณีวิทยาของชาวอินเดีย โดย ดร.คอกกิน ดร.สนธิ และ จี.วี ฮอฟสัน เมื่อปี ค.ศ. 1933

เหมืองแร่เงินน้ำดี ถูกชาวจีนทำการขุดมา 400 กว่าปี พื้นฟูปรับปรุงขึ้นใหม่ เมื่อ ค.ศ. 1904 โดย ‘เซอร์เบิร์ต ฮูเวอร์’ ผู้ซึ่งต่อมาได้
เป็นประธานาธิบดี คนที่ 31 ของสหรัฐ

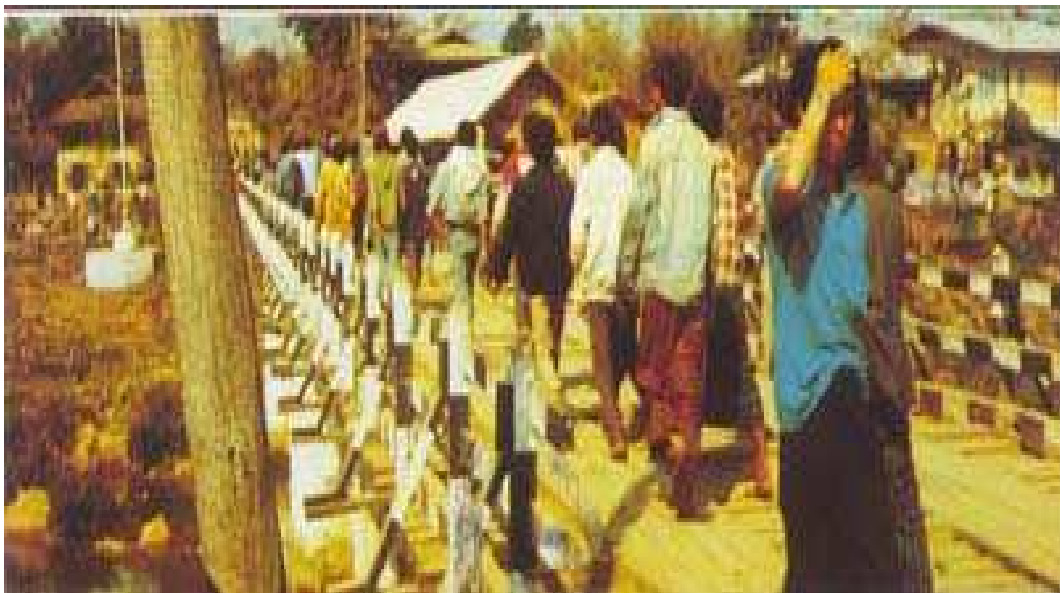
ทั่วโลกรู้จักทับทิม ‘เมืองก๊อด’ ทางตอนเหนือของไทยใหญ่ ในเขตเจ้าฟ้าเมืองมิด นอกจากนี้ปัจจุบัน ‘เมืองสลุ’ ทาง
ภาคกลางของไทยใหญ่ ก็เป็นที่รู้จักกว้างขวางขึ้นเรื่อยๆ หากแต่ว่าส่วนที่เป็นเนื้อตกอยู่ในกำมือของผู้ชนะ ขณะที่เจ้าของที่
แท้จริงต้องแทะกระดูกกิน

‘โมโก๊ก’ (Mogok) เป็นคำพม่าออกเสียงเพี้ยนและสะกดผิดที่ถูกต้องออกเสียงว่า ‘เมืองก๊อด’ (Murngkut)

สะพานข้าม ‘แม่น้ำง่า’ ที่ไหลผ่าน ‘เมืองสู้’ เป็นศูนย์กลางการทำเหมืองพลอย เหมืองรัตนชาติต่างๆ มาตั้งแต่ ค.ศ. 1992 หลังจากที่ถูกพบได้ประกาศเป็นแหล่งเพชรพลอย

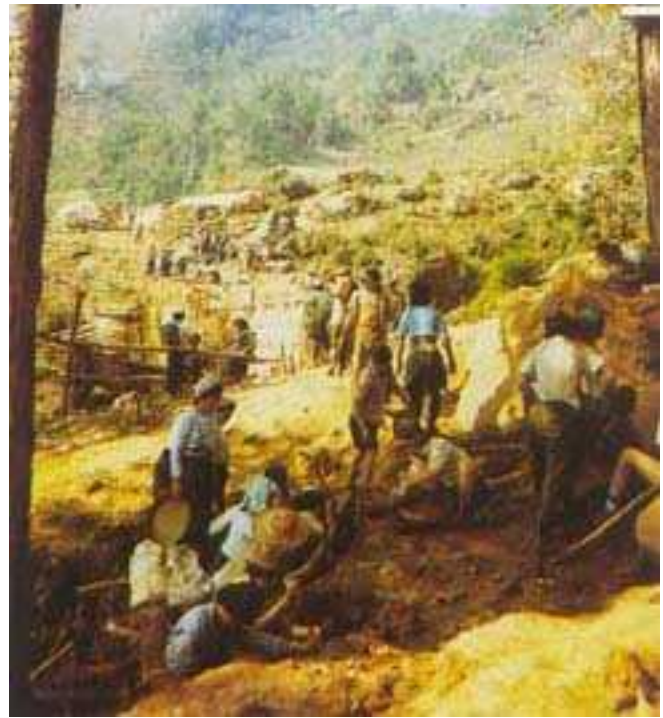
บ้านเรือน ร้านค้าที่ถูกพม่าเผาทำลายในแถบดอยทรายแดง เมื่อวันที่ 5 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1993

ไม่ละเว้นแม้แต่บ้านของผู้เคยต่อต้านที่ทำการสงบศึกกับพม่า

ชาวบ้านในหมู่บ้านข้างเคียงแถบ 'โป่งลาน' 'น้ำตอง' และ 'ปางง้ำ' กำลังขุดหาพลอยต่างๆที่ดอย 'ลูกป้อ' คนเหล่านี้ทหารพม่าไม่อนุญาตให้เข้าไปในเขตดอยทรายแดง ซึ่งมีพลอยคุณภาพดีๆอยู่เป็นจำนวนมาก

บางคนเที่ยวเก็บเศษเดนที่เหลือตามคลองน้ำ

ในขณะเดียวกันชาวบ้านกลับถูกปล้นจี้เอาทรัพย์สินสมบัติที่หามาได้ ส่วนลูกชายก็ถูกจับส่งไปเป็นลูกหาบในแดนไกล ลูกสาวก็ถูกขูดคร่าไปข่มขืน ประชาชนเหล่านี้ถูกเกณฑ์ให้ทำไร่ทำนาในที่ดินของตัวเองซึ่งปัจจุบันตกเป็นของกองทัพพม่า บ้างก็ถูกใช้ให้ตักน้ำทำกับข้าว หรือส่งเสบียงอาหาร เช่น หมู ไก่ เหล้า ข้าว ยา โดยไม่ได้รับค่าตอบแทน และหากฝ่าฝืน หรือทำผิด ก็ถูกลงโทษอย่างทารุณและรุนแรง

แม้แต่ซากสับประังเคแทบไม่เหลือร่องรอยของบ้านที่อยู่อาศัยอย่างที่เห็นอยู่นี้ก็ไม่พ้นการถูกทำลายโดยทหารพม่า

ชีวิตที่ไร้ค่า เวลาเราฆ่าสัตว์เป็นอาหารเรายังเลือกเอาเฉพาะตัวที่อ่อนท้วนสมบูรณ์แต่ทหารพม่าไม่เคยคิดเช่นนั้นพวกนี้ไม่สนใจสภาพของไทใหญ่ พวกเขาทำร้ายได้หมดไม่ว่าผู้ชาย ผู้หญิง คนแข็งแรง คนอ่อนแอ คนแก่ หรือเด็ก ระหว่างที่ทหารมีอำนาจ ประชาชนได้รับการปฏิบัติที่เลวร้ายปราศจากการเอาใจใส่ ภาพถัดไปเป็นภาพประชาชนที่หนีรอดจากสนามรบ ‘กะเหรี่ยงหนี’ ในช่วงเดือนตุลาคม-พฤศจิกายน ค.ศ. 1992 พวกเขาเล่าให้ฟังถึงความโหดร้ายต่างๆ ที่ได้ประสบมา เช่น เรื่องที่เจ้าอ่อน นุตรอดดีตเจ้าฟ้าเมืองกึ่ง ถูกบังคับให้ไปกับพวกทหาร และถูกใช้ทำงานหนัก ถูกปล่อยให้ออดๆ อายากๆ จนเป็นโรคท้องร่วงแล้วได้เสียชีวิตลง

ลูกหาบหนีออกจากกองทหารพม่าในระหว่างการรบที่ 'กะเหรี่ยงหนี' (31 ธันวาคม ค.ศ. 1992) ถูกบังคับให้แบกของหนักๆ พวกเขามีความทุกข์ทรมานมากๆ พวกเขาต้องแบกของหนักจนหลังแทบหัก และถูกทอดทิ้งจนแทบจะทนไม่ไหว

เด็กหนุ่มจากชนบทในเขตอำเภอ เมืองกิ่ง ลายค่า เกษี บ้านจ๋าม ได้เข้าร่วม
ขบวนการต่อต้านเมื่อกลาง ค.ศ. 1993

ทหารพม่าเผาบ้านเรือนราษฎรเป็นประจำ

หมู่บ้านจ้งย่า ต.น้ำปอง จ.ลำปาง เมืองทางตอนเหนือของไทยใหญ่ เป็นจุดที่กองทัพทหารราบที่ 68 ของกองทัพพม่า ปะทะกับกองทัพไทยใหญ่ (MTA) เมื่อวันที่ / พฤษภาคม 1994 ทหารพม่ากล่าวหาว่าชาวบ้านให้การสนับสนุนกองทัพไทยใหญ่ โดยปิดบังข่าวสารเป็นข้ออ้างทำการเผาบ้าน มีบ้านเรือนถูกเผาไปสิบสองหลัง พร้อมด้วยโรงสีข้าวหนึ่งโรง ยุ้งข้าวอีกหลายหลัง

ยุทธวิธี “4 ตัด” ของพม่าได้รุกไล่ประชาชนผู้ไร้เดียงสาจนต้องเตลิดหนีเข้าป่า ภาพนี้ถ่ายในช่วงเดือนมิถุนายน
- กรกฎาคม ที่เมืองปู่หลวง อ.เมืองเปียง ทางทิศตะวันออกของไทยใหญ่

ชายพม่าบางคนก็ถูกเกณฑ์ให้เป็นลูกหาบด้วย หลายคนถูกจับขณะอยู่ในบ้าน หรือเดินอยู่บนถนนและถูกส่งเข้าคุก
อินแสง ถูกบังคับให้ใส่ชุดนักโทษ (ด้านหลังประทับตรา “กรมเรือนจำ” เป็นภาษาพม่า) บางคนก็ถูกต้อนขึ้นรถมีผ้าใบ
คลุมหลังคา พวกเขาต้อง กิน นอน และขับถ่ายอยู่บนรถตลอดทางจาก **ย่างกุ้ง** ไป **เมืองสาต** และ **เมืองตัน** ในรัฐไทย
ใหญ่ (ฝั่งตะวันออกของแม่น้ำสาละวิน) จากนั้นก็ถูกใช้ให้ขนอาวุธไปยังสนามรบที่**เมืองจ้อด** เมื่อกลางเดือนมิถุนายน
ค.ศ. 1994 บางคนหลบหนีทหารพม่าไปได้ ทหารไทยใหญ่จับตัวไว้ถึง 28 คน และได้เลี้ยงดูให้อาหาร เสื้อผ้า ตลอดจน
ให้เงินค่าเดินทางก่อนที่จะได้รับการปลดปล่อยใกล้เขตชายแดนไทย เมื่อวันที่ 26 มิถุนายน ค.ศ. 1994

ลูกหาบของพม่าซึ่งหลบหนีจากทหารพม่าระหว่างสงครามที่เมืองจ้อต (24 มิถุนายน ค.ศ. 1994)

ลูกหาบชาวพม่าที่หลบหนีจากทหารพม่าระหว่างสงครามที่เมืองจ้อต ทหารไทยใหญ่ได้ปล่อยไป ภายหลังจากอีก 8 คน เมื่อวันที่ 12 กรกฎาคม ค.ศ. 1994

ลูกหาบของทหารพม่าซึ่งหลบหนีจากทหารพม่ามาบางส่วน

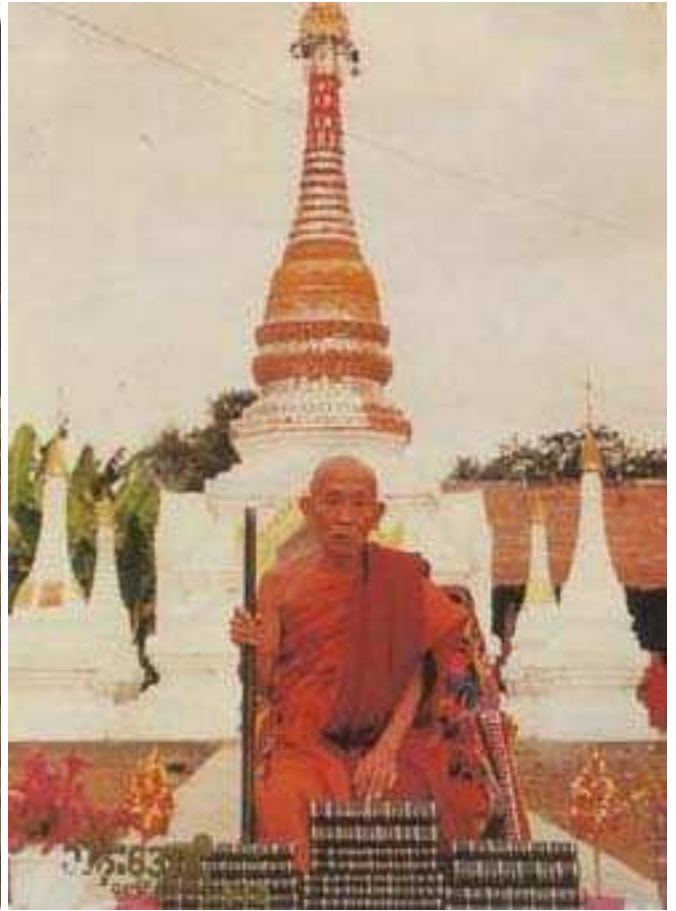

เด็กหนุ่มชาวพม่าคนนี้เสียชีวิตในยุทธการหลอยผาแดง (ดอยผาแดง) ทำซีเหล็ก เมื่อเดือน กรกฎาคม 1994 ได้เข้ารับการ
รักษาในโรงพยาบาลสนามทหารพม่าบังคับให้ชาวบ้านเรียจเงินจ่ายค่ารักษาพยาบาลให้จากนั้นเขาก็ถูกทิ้งให้อยู่ตามลำพังจน
เกิดความกลัวและเตลิดมาในที่สุด

แม้แต่พระซึ่งนั่งวิปัสสนากรรมฐานไม่ยุ่งเกี่ยวกับใครก็ไม่ได้รับการยกเว้น ท่านเจ้าอาวาส เจ้าอุบลาวัดหม่วยต่อ ต.บ้านจืด อ.กลาง
เคอ อายุแปดสิบปี ถูกทหารพม่ากองพันที่ 99 (กลางเคอ) กล่าวหาว่าท่านมรณภาพขณะนั่งทำสมาธิ พวกทหารได้ควักเอาหัวใจ ดับ ใต้ของ
ท่านไป ทหารเหล่านั้นหลายคนถูกฟ้าผ่าตาย เมื่อกลางเดือนกรกฎาคม 1994

วัดเมืองทา อยู่ในเขต จ.เมืองป๋น ฝั่งตะวันออกของแม่น้ำสาละวิน เป็นเป้าการโจมตีของกองทัพพม่าซึ่งส่ง
เครื่องบินขับไล่ PC-9 มาทิ้งระเบิด เมื่อวันที่ 3 มิถุนายน 1994 คร่าชีวิตชาวบ้าน 4 คน คือ กุงนะ อายุ 56 ปี (ทำหน้าที่
ผู้ดูแลวัด) จายส่วย คนเลี้ยงวัวอายุ 33 ปี ไฉ่ยาว อายุ 26 ปี และกุงหมา อายุ 28 ปี คนเหล่านี้หนีมาหลบอยู่ที่วัด เพราะ
คิดว่าทหารพม่าคงไม่กล้าบุกทำลายศาสนสถาน แต่การณ์กลับกลายเป็นว่าวัดคือ เป้าหมายสำคัญของการโจมตี

นี่หรือพี่น้อง?

การหนีมาพึ่งประเทศไทย สยามเมืองยิ้ม บ้านพี่เมืองน้องไม่ต่างเหมือนที่ใครๆ คิด มีบ่อยครั้งที่พวกเขาถูกบังคับให้
กลับออกไป

ภาพคน 400 คนที่หนีเข้ามาประเทศไทย เมื่อเดือนมีนาคม 1992 แต่ถูกผลักดันให้กลับไป น่าสลดใจยิ่งนักที่พวกเขาถูกพี่น้องขับไล่ไสส่ง

ผลที่เลี่ยงไม่ได้

เมื่อหมดหนทาง ไทยใหญ่จึงจำต้องหันไปพึ่งการปลุกผีเพื่อการขู่ขอรอด พวกผู้มีอิทธิพลในการค้ายาเสพติดของพม่าต่างเอาหูไปนาเอาตาไปไร่ ทำเป็นไม่รู้ไม่เห็น เพราะได้บังคับเก็บ “ภาษี” ค่าคุ้มครองไปแล้ว

“ไม่จำเป็นที่ใครจะบังคับให้ชาวนาผู้หิวโซ หันไปปลูกพืชเศรษฐกิจเพื่อการยังชีพอย่างกระเบียดกระเสียน”

(Bertil Lintner)

แนวทางการกำจัดฝิ่นของพม่า

พม่าใช้ยาเสพติดเป็นเครื่องล่อให้รัฐบาลอเมริกันให้ความช่วยเหลือมา ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1990 โดยอาศัยการเผา “ยาเสพติด” ที่อ้างว่ายึดได้ บางครั้งก็มีผู้แทนจากสหรัฐอเมริกาไปเยือนอย่างกึ่งๆ มาเข้าร่วมพิธีดังกล่าว

ส.ส. ชาร์ล ปี แรกกัด และคณะทูตพร้อมด้วย “ยาเสพติดที่ยึดมาได้” ในย่างกุ้ง

กองไฟที่เมืองโกเขตพื้นที่โกก้าง ทางเหนือของไทยใหญ่ เมื่อ ค.ศ. 1990

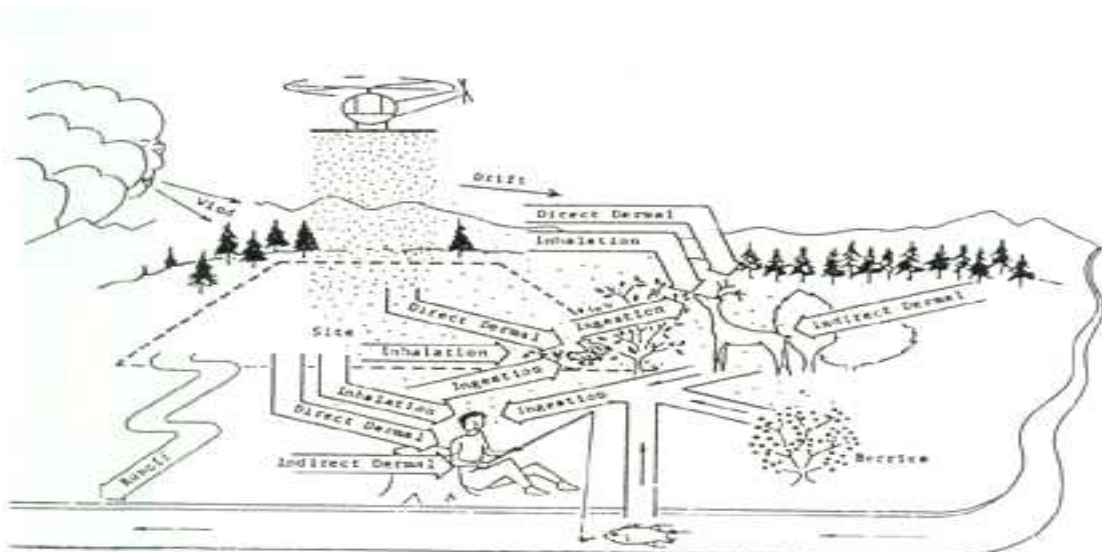
การเผาทำลายไร่ฝิ่นจะทำให้ประชาชนรอดพ้นจากความทุกข์ได้อย่างนั้นหรือ น่าจะถามของหญิงชราชาวโกก้าง ผู้ร้องไห้คร่ำครวญ เมื่อมองดูไร่ฝิ่นของนางทำลาย

ภาพนี้แสดงประสิทธิภาพโครงการพัฒนาชายแดนพม่า ซึ่งมีชื่อย่อเป็นภาษาอังกฤษว่า BAD (Border Area Development Program) นับว่าเลวสมชื่อจริงๆ

เครื่องบินพ่นสารเคมี

ใน ค.ศ. 1985 รัฐบาลพม่าได้รับเครื่องบินและสารเคมีจากสหรัฐอเมริกา เพื่อปฏิบัติการทำสงครามเคมีกับไทยใหญ่ โดยสหรัฐอ้างว่าสารเคมีเหล่านี้ไม่เป็นอันตราย แต่ความจริงแล้วกองทัพสหรัฐได้ใช้สาร 2,4-D นี้ในสงครามเวียดนาม และชาวโลกต่างก็ทราบเกี่ยวกับผลกระทบจากสารเคมีเหล่านี้ที่มีต่อทหารอเมริกันจากข่าวหนังสือพิมพ์มากมาย แม้แต่รัฐบาลไทยเองก็ตระหนักถึงอันตรายของสารเคมีเหล่านี้และปฏิเสธไม่ยอมนำมาใช้ รัฐบาลอเมริกันเองก็ได้เตือนให้ประชาชนของตนเองไม่ให้ปล่อยสัตว์เลี้ยงไปกินหญ้าบริเวณที่มีการพ่นสารเคมีเหล่านี้ในช่วงสองสัปดาห์แรก จึงไม่น่าแปลกใจเลยที่ประชาชนและผืนแผ่นดินไทยใหญ่ ต้องประสบเคราะห์กรรมจากการฉีดพ่นสารเคมีพวกนี้

สารเคมีสูตร 2, 4-D นี้ไม่ใช่แต่จะทำลายไร่ฝิ่นเท่านั้น ยังทำลายแม้กระทั่งเรือกสวนไร่นา สวนผลไม้และพืชผัก
อีกมากมาย

เครื่องบินสำหรับพ่นสารเคมีชนิดไอเรส เทอร์โบ ทริส ซึ่งรัฐบาลสหรัฐเป็นผู้ให้การสนับสนุนเพื่อใช้ปราบปรามไทย
ใหญ่ เมื่อมีรายงานเกี่ยวกับฝนเหลืองในประเทศลาว ประชาชนชาวอเมริกาต่างพากันมีปฏิกิริยาต่อต้าน แต่เมื่อสาร
2,4-D ถูกนำมาใช้กับไทยใหญ่ทุกอย่างกลับเงียบหายดังสายลม

ปัจจุบันอันขมขื่น

สิ่งที่มาพร้อมกับความเจริญของถนน หรือเส้นทางคมนาคม คือ ความหายนะและการกวาดล้าง “พวกเขาฆ่า พวกเขาจับคนไปเป็นทาส พวกเขาทำลาย ทุกสิ่งทุกอย่างยิ่งนับวันยิ่งเพิ่มทวีขึ้น” (โอลิเวอร์ ฮาร์กรีฟ) พวกพม่าได้ทำให้คำว่า “พัฒนา” เป็นคำที่น่าเกลียดน่ากลัวที่สุดในหมู่คนไทยใหญ่

การที่รัฐบาลพม่าให้สัมปทานแก่บริษัทต่างประเทศเข้าทำไม้ตั้งแต่ ค.ศ. 1988 ทำให้ไทยใหญ่นับวันจะกลายเป็นทะเลทราย ไทยใหญ่ถึงกับออกปากว่าถ้าสิ่งเหล่านี้เป็นการพัฒนาไทยใหญ่ขอยุ่อย่างผู้ล่าหลังดีกว่า

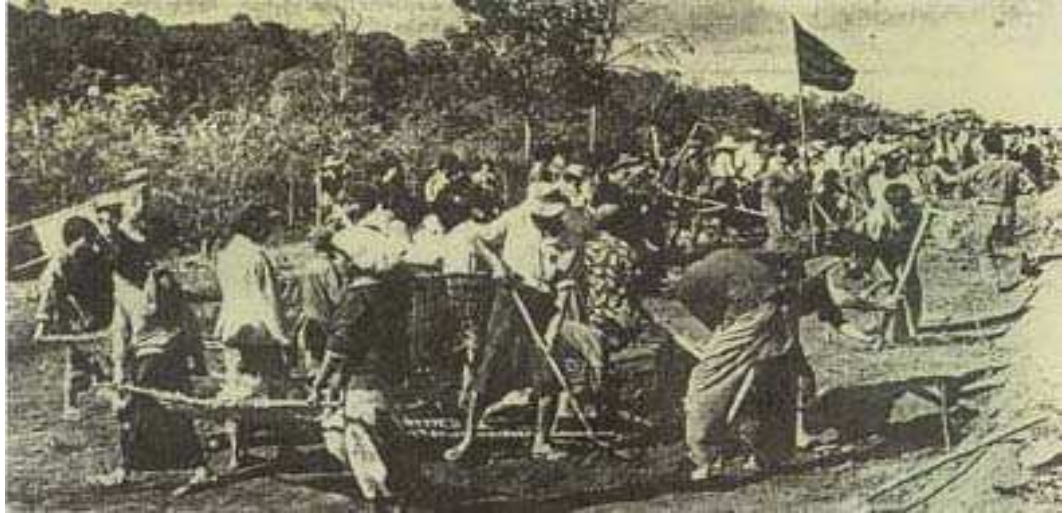

การค้าไม้- “ท่อนไม้พร้อมที่จะบรรทุกส่งขายยังชายแดนไทย-ไทยใหญ่”

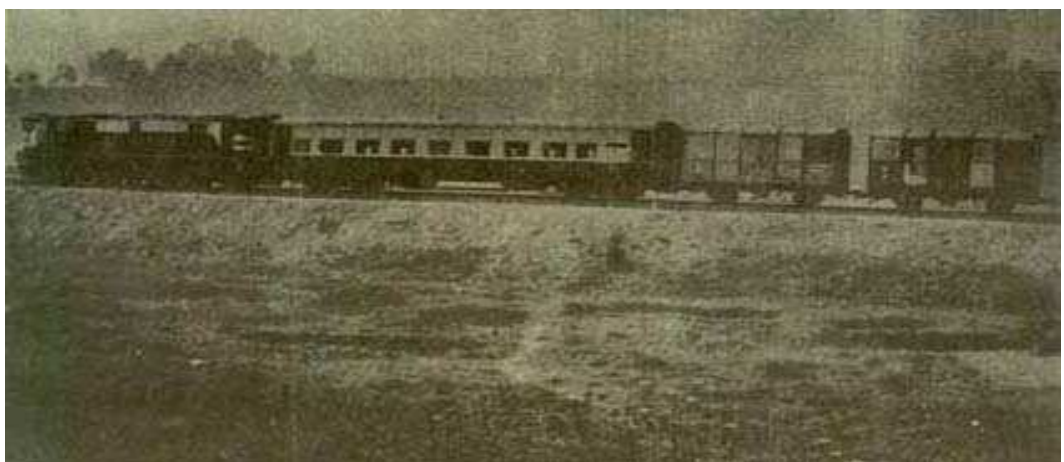

ทางรถไฟมรณะ

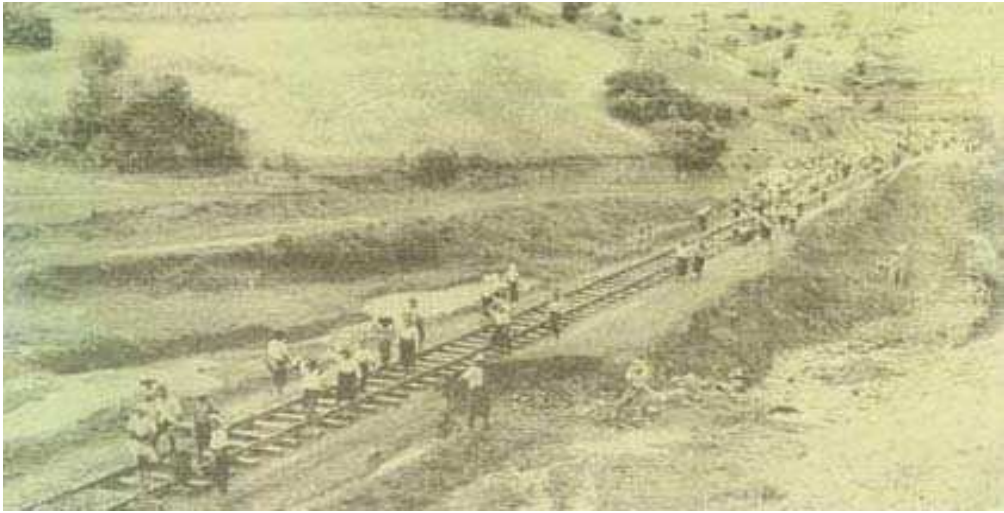
ทางรถไฟสายดอยก้อ-อ่องปาน ความยาว 102 ไมล์ สร้างขึ้นด้วยหยดเลือด หยาดเหงื่อ น้ำตา และชีวิต ตลอดทรัพย์สินเงินทอง บ้านเรือนและที่ดินของปวงประชา และเมื่อวันที่ 6 กรกฎาคม 1993 ประวัติศาสตร์ก็ซ้ำรอยอีก เมื่อมีการสร้างทางรถไฟสายหลวงพ่องห้วยน้ำจ่าง แรงงานชาย-หญิง อายุตั้งแต่ 15 ปี -59 ปี ถูกเกณฑ์ให้ไปทำงาน นานเป็นแรมเดือน ผู้ใดขัดขืนจะถูกปรับอย่างน้อย 3,000 จัต

ขณะที่พม่าโฆษณาชวนเชื่อต่าง ๆ นานาว่าโครงการพัฒนาของตนให้ผลประโยชน์แก่ไทยใหญ่ เพียงใด แต่นับวันไทยใหญ่ กลับหนีไปยังประเทศเพื่อนบ้านเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

รถไฟกำลังวิ่งบนรางจากเวียงฮ่องปาน-ดอยก่อ

คนที่หนีไปขายตัว หนีไปสมัครเป็นทหารกู้ชาติ และป้องกันตนเองหรือหาทางเอาตัวรอด เหล่านี้ก็มีมาก และเพิ่มมากขึ้น เพื่อจะสกัดกั้นและต่อต้านพวกพม่าอยู่แล้วมิใช่หรือ?

คนเหล่านี้ถูกบังคับขับไล่ ให้กลายเป็นยากจนและไร้เสถียร มีทางใดที่เราจะช่วยปกป้องพวกเขาได้?

และพวกเราถ้า รับผิดชอบต่อจะบันดาอนาคตอันสดใสให้แก่เด็กไทยใหญ่เหล่านี้ได้หรือไม่?

น้ำตกเขียงตอง ทางภาคใต้ของไทยใหญ่ มีทิวทัศน์สวยงามและเป็นแหล่งพลังงานน้ำจำนวนมากศาลแผ่นดิน
ไทยใหญ่ ยังมีภูมิประเทศที่สวยงามเช่นนี้อีกมากมาย ชาวโลกจะทำให้สวรรค์แห่งนี้กลับฟื้นคืนมาได้หรือไม่?

การพัฒนาต่างๆ แทนที่จะทำให้ชีวิตของผู้คนที่ดีขึ้น กลับทำให้พวกเขาจนลง ทำให้พวกเขาต้องหันไปพึ่งการปลูกฝิ่นเพื่อความอยู่รอด และเป็นเหตุให้เกิดปัญหาเสพยาเสพติด อาชญากรรมและการล่มสลายของสังคมทั่วโลก ทางออกทางเดียวคือ หาทางให้ไทยใหญ่ เหล่านี้ เลิกปลูกฝิ่น ให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้

แต่เราจะหาทางช่วยเหลือพวกเขาได้อย่างไร โดยปราศจาก การเขี่ยน, ฆ่า ของพวกพม่า

ที่อ้างอิง

1. ข้อมูลประวัติศาสตร์เกี่ยวข้องกับไทยใหญ่ กรมประชาสัมพันธ์, รัฐไทยใหญ่, 1986
2. “ไทยใหญ่ กำสรวล” (ภาษาพม่า) โดย ลุงทุนมื่น ตองกี, 1957
3. ประวัติศาสตร์ไทยใหญ่ยุคกลาง (ภาษาไทยใหญ่) โดย เจ้าหย่นฟ้า แสนทวี, (ไม่ระบุวันที่)
4. วารสารเชียงใหม่, รายสัปดาห์, 1993
5. คนไทยใหญ่ในพม่า, โดย เจ้าช้าง ณ หองห้วย

SHAN STATE

MINERALS AND VEGETATION

